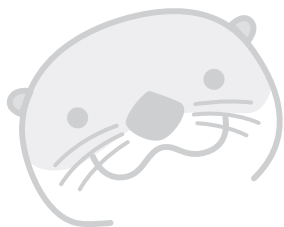

แพรวสำนักพิมพ์

เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น ระหว่างที่ความทรงจำยังไม่เลือนหาย

思い出が消えないうちに

คาวางุจิ โทชิคาซึ

เขียน

อภิวัฒน์ พวงไธสง

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

“เมื่อคะซุบอกให้เธออ่านหนังสือเล่มใหม่
ซาก็รู้ว่าเรียงสไลด์ในทันที
สุดท้ายแล้ว ซาก็ยังชอบอ่านหนังสือที่ชอบอยู่ดี”
- คาวางุจิ โทชิคาซึ

ကတလၢၣ်ပၢၣ်

คำนำสำนักพิมพ์

เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น ระหว่างที่ความทรงจำยังไม่เลือนหายเป็นนิยายเล่มที่สามในชุด เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น นักเขียนเจ้าของผลงานอย่างควางจึ โทซึคาซึ ยังคงเล่าเรื่องราวการย้อนเวลาในบรรยากาศร้านกาแฟได้อบอุ่นเหมือนผลงานเล่มก่อนๆ

หลักเกณฑ์ในการเดินทางข้ามเวลาของ เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่นช่างยุ่งยากน่ารำคาญ เพราะเกือบทุกข้อคือการจำกัดพื้นที่ (Space) และเวลา (Time) ไม่ว่าจะเป็นการห้ามลูกจากที่นั่ง การเจอคนที่อยากเจอได้แค่ในระยะเวลาที่เขาหรือเธออยู่ที่ร้านกาแฟ และการที่อยู่ในห้วงเวลานั้นได้แค่เพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น

อีกทั้งยังมีเงื่อนไขทางความจริงที่กำหนดว่าไม่ว่าเราจะทำอย่างไรก็เปลี่ยนอดีตไม่ได้อีกด้วย แต่หนังสือเล่มนี้ก็เสนอว่าแม้สิ่งที่เกิดขึ้นจะเหมือนเดิม แต่ความรู้สึกของเราต่อสิ่งนั้นก็เปลี่ยนไปได้

ข้อเสนอนี้เน้นย้ำว่าความรู้สึกของคนเราเป็นปัจเจก (Subjective) ไม่ว่าเป็นจริงแบบวัตถุวิสัย (Objective) จะเป็นอย่างไร สิ่งที่เราารู้สึกจึงเปลี่ยนแปลงได้อย่างไม่รู้จบ เป็นการตอกย้ำว่าความเป็นจริงไม่จำเป็นต้องเป็นเช่นเดิมตลอดไป

สิ่งที่เรารู้สึกในวันนี้อาจเป็นสิ่งอื่นในวันถัดไป และเพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่นก็แปรเปลี่ยนความรู้สึกของเราได้เสมอ

คำนำผู้แปล

ท่านจะทำอะไรเป็นสิ่งสุดท้าย หากวันพรุ่งนี้ตัดสินใจ กดกริ่งลงจากรถที่ป้ายกลางทางและไม่มีวันเดินทางมาถึง ผม อาจจะอ่านหนังสือสักเล่ม ออกวิ่งเป็นครั้งสุดท้าย ไม่แน่ใจ เท่าไรนักว่ามันเป็นวิธีการใช้เวลาที่ถูกที่ควร อย่างไรก็ตาม ผม และวันพรุ่งนี้ไม่เคยนัดหมายกันเป็นมันเป็นเหมาะ วันพรุ่งนี้ ไม่เคยบอกผมว่า “เฮ้ เจอกันอีกทีหลังเซ็มนาฟิกาซึ่งบอกเวลา เพียงคืนหนึ่งวินาที” วันพรุ่งนี้เป็นสิ่งไม่แน่นอน แต่ผมก็ยัง เลือกที่จะนั่งลงที่โต๊ะ อ่านหนังสือสักเล่ม ออกวิ่งเหมือนทุกวัน ต่างกันที่ตรงไหน

ผมเชื่อว่าหนังสือต้องการกล่าวเช่นนั้น ไม่มีใครรู้ว่าวันไหน จะเป็นวันสุดท้ายของชีวิต บางครั้งสิ่งที่ดำเนินไป สิ่งที่ดีร้าย อยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน สิ่งธรรมดาที่ท่านเชื่อว่ามันจะดำเนินต่อไป บางครั้งสิ่งเหล่านั้นก็ลื่นสุดลงไปโดยไร้คำใดเปรยเอ่ยให้ระวังตัว ประเด็นของเรื่องไม่ได้อยู่ที่ว่า “ท่านจะทำอะไรหากวันนี้คือ วันสุดท้ายของชีวิต” แต่ใจความสำคัญอยู่ที่ท่านจะทำอะไร

ในวันนี้เสียมากกว่า นั่นเพราะไม่มีใครทราบ รวมถึงผมเช่นกัน ว่าวันพรุ่งนี้จะเดินทางมาถึงจริงหรือไม่ เขาหรือเธออาจตัดสินใจลงรถจากไปกลางทางระหว่างท่านกับวันใหม่ สิ่งที่มาถึงอาจมีเพียงลำรางของรถว่างเปล่า

ชีวิตไม่ใช่เรื่องเล่า ท่านไม่อาจย้อนกลับไป หรือกลับมา เพื่อพบกับคนที่จากไปหรือใครที่ท่านไม่อาจได้พบเห็นในอนาคต คำที่ค้างคาจะค้างเต็งอยู่ในใจเช่นนั้น ในวันที่ท่านรวบรวมความกล้าเพื่อกล่าวมันออกมา คนคนนั้นอาจไม่อยู่รับฟังท่านแล้วก็ได้ หนังสืออาจกำลังต้องการบอกท่านว่า โปรดทำสิ่งที่ท่านอยากหากไม่เดือดร้อนใคร โปรดใช้เวลากับคนที่ท่านรัก พุดสิ่งที่ท่านเก็บไว้ในใจ เพราะไม่มีใครทราบว่าเมื่อไรที่จะเป็นวันสุดท้ายของท่าน

ผมไม่รบกวนเวลาของท่านมากไปกว่านี้แล้ว ขอให้ท่านสนุกกับการอ่าน

อภิวัฒน์ พวงไธสง

สารบัญ

บทนำ
หน้า 1

1 เรื่องราวของลูกสาวผู้ไม่อาจกล่าวหา

“เจ้าพวกบ้า”

หน้า 3

2 เรื่องราวของนักแสดงผู้ไม่อาจถามหา

“มีความสุขไหม”

หน้า 104

ปก
หน้า 1

1 เรื่องราวของลูกสาวผู้ไม่อาจกล่าวหา

“เจ้าพวกบ้า”

หน้า 3

2 เรื่องราวของนักแสดงผู้ไม่อาจถามหา

“มีความสุขไหม”

หน้า 104

3 เรื่องราวของน้องสาวผู้ไม่อาจกล่าวหาว่า

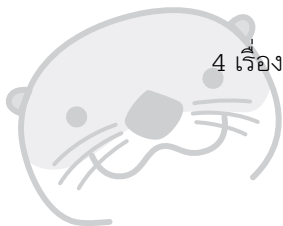
“บอโกะ”

หน้า 185

4 เรื่องราวของชายหนุ่มผู้ไม่อาจสารภาพว่า

“รัก”

หน้า 252

ທດສະຍອຳນ

บทนำ

มีตำนานเมืองนำอัศจรรย์ เล่าขานถึงที่นั่งตัวหนึ่งในร้านกาแฟ
ร้านหนึ่ง ณ เมืองแห่งหนึ่ง

กล่าวกันว่า หากได้นั่งที่นั่นนั้น เพียงชั่วเวลาที่ยังนั่งอยู่
จะย้อนคืนสู่ช่วงเวลาที่ยี่สิบห้าปีที่ผ่านมาได้

หากแต่มันมีกฎยุ่งยาก...มีกฎที่ยุ่งยากอยู่มากเหลือเกิน

กฎข้อที่หนึ่ง แม้จะย้อนกลับไปในอดีต หากคนที่อยาก
พบไม่เคยมาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้ ก็จะไม่ได้พบ

กฎข้อที่สอง แม้จะย้อนกลับไปในอดีต แต่ไม่ว่าจะ
พยายามเพียงใด ความเป็นจริงก็จะไม่เปลี่ยนแปลง

กฎข้อที่สาม ที่นั่งซึ่งย้อนกลับไปในอดีตได้ จะมีคนนั่งอยู่
ก่อนเสมอ และจะนั่งที่นั่นนั้นได้เพียงแค่ตอนที่เขาลุกออกไปแล้ว

กฎข้อที่สี่ แม้จะย้อนกลับไปในอดีตก็ลุกจากที่นั่งไม่ได้

กฎข้อที่ห้า จะย้อนกลับไปในอดีตได้ก็เพียงช่วงเวลา
หลังจากที่กาแฟถูกรินจนเต็มถ้วยและยังอุ่นอยู่

กฎยุ่งยากไม่ได้มีเพียงเท่านั้น
กระนั้นวันนี้ก็เป็นอีกวันที่มีลูกค้าซึ่งเคยได้ยืนตำนานเมือง
มาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้

หากเป็นคุณ เมื่อได้ยินกฎยุ่งยากมากมายขนาดนี้ ยัง
คิดอยากย้อนกลับไปในอดีตที่อยู่หรือเปล่า

นี่คือเรื่องราวของสี่ปาฏิหาริย์อบอุ่นหัวใจที่เกิดขึ้นในร้าน
กาแฟแห่งนี้

เรื่องที่หนึ่ง เรื่องราวของลูกค้าสาวผู้ไม่อาจกล่าวว่า “เจ้า
พวกบ้า”

เรื่องที่สอง เรื่องราวของนักแสดงผู้ไม่อาจถามว่า “มีความ
สุขไหม”

เรื่องที่สาม เรื่องราวของน้องสาวผู้ไม่อาจกล่าวว่า “ขอโทษ”

เรื่องที่สี่ เรื่องราวของชายหนุ่มผู้ไม่อาจสารภาพว่า “รัก”

หากย้อนกลับไปวันนั้นได้ คุณจะย้อนกลับไปพบใคร

เรื่องราวของลูกสาว ผู้ไม่อาจกล่าวหา “เจ้าพวกบ้า”

“ทำไมถึงไปอยู่หอโกโตะล่ะ!”

เสียงเสียดสูงของโทคิตะ เค ดังจากอีกฟากหนึ่งของสาย
โทรศัพท์

“เอาน่า บอกว่าให้ใจเย็นๆ ก่อน”

ไว้เวลาใดให้โทคิตะ นางาระ หวนย้อนคำนึงคิดถึงเสียง
ของภรรยาที่ไม่ได้ยินมากกว่าสิบสี่ปี ตอนนี้นางาระอยู่ที่เมือง
ฮาโกดาเตะ จังหวัดฮอกไกโด

เมืองฮาโกดาเตะมีตึกกรมบ้านช่องซึ่งสร้างในต้นศตวรรษ
ที่ยี่สิบเอ็ดอยู่มากมาย พวกมันกระจายประปรายให้ได้เห็น
ทั่วเมือง เอกลักษณ์คือชั้นหนึ่งเป็นแบบญี่ปุ่นและชั้นสองเป็น
แบบตะวันตก ตึ้นเขาฮาโกดาเตะเป็นที่ตั้งของย่านโมโตะมาจิ
ซึ่งโด่งดังในเรื่องสถานที่ท่องเที่ยวเปี่ยมบรรยากาศแบบเมืองเก่า
อย่างตึกศาลาประชาคมเก่าของเขตฮาโกดาเตะ เสาไฟฟ้าทรง

สี่เหลี่ยมซึ่งนับว่าเก่าที่สุดในญี่ปุ่น โกดังอิฐมอญริมอ่าว และ
อีกมากมาย

เคซึ่งอยู่ปลายสายสนทนาของนางาเระ อยู่ที่ร้านกาแฟ
“พูนิกูลิ พูนิกูลา” ซึ่งข้ามผ่านกาลเวลาของกรุงโตเกียวได้

เคเดินทางข้ามเวลาสิบห้าปี จากอดีตสู่อนาคต เพื่อมาพบ
หน้าลูกสาว แต่ช่วงเวลาที่เคจะอยู่ในร้านกาแฟแห่งอนาคตได้
สั้นเพียงชั่วเวลากาแฟยังอุ่น ซ้ำร้าย นางาเระซึ่งอยู่ที่ฮอกไกโด
ก็ไม่มีทางรู้ได้เลยว่าตอนนี้กาแฟของเคเย็นลงไปมากแค่ไหนแล้ว

เพราะฉะนั้นจึงมีความจำเป็นที่นางาเระจะต้องอธิบาย
เรื่องราวให้สั้นง่ายที่สุด

“ไม่มีเวลามาอธิบายแล้วว่าทำไมฉันถึงอยู่ฮอกไกโด ฟัง
ให้ดีนะ”

แน่นอนว่าเคเองก็รู้ว่าเหลือเวลาไม่มาก

“เอ๊ะ ไม่มีเวลาอะไรกัน ฉันต่างหากล่ะที่ไม่มีเวลา!”

เคขึ้นเสียง

แต่นางาเระไม่ตอบโต้ “มีเด็กผู้หญิงประมาณชั้นมัธยมต้น
อยู่ในร้านหรือเปล่า”

“เอ๊ะ เด็กผู้หญิงประมาณชั้นมัธยมต้นเหรอ อยู่สิ คนนั้น
ไง เมื่อสองอาทิตย์ก่อนหรือเปล่านะ ที่มาจากอนาคตเพื่อมา
ถ่ายรูปนะ”

มันอาจจะเป็นเพียงความทรงจำเมื่อสองอาทิตย์ก่อน
สำหรับเค แต่สำหรับนางาเระแล้ว เรื่องนั้นเกิดขึ้นเมื่อสิบห้าปี
ก่อน แต่เรื่องนี้จะผิดพลาดไม่ได้ มีความเป็นไปได้ว่าที่นั่น

อาจจะมีแค่เด็กผู้หญิงคนอื่นซึ่งบังเอิญมาอยู่ในร้านพอดีก็ได้

“เด็กผู้หญิงตาโต ๆ ใส่เสื้อคอเต่าไซ้หรือเปล่า”

“ใช่ ๆ เด็กคนนั้นทำไมเธอ”

“ตั้งสติแล้วฟังดี ๆ นะ เกิดเรื่องผิดพลาด เธอเดินทางไป
อนาคตสิบห้าปีให้หลัง”

“...ก็บอกว่าฉันไม่ค่อยได้ยินไง!”

ทั้งที่พยายามจะบอกข้อมูลสำคัญแท้ ๆ แต่ลมกลับพัดแรง
เอาตอนนั้นเข้าพอดีเสียได้ เพราะเสียงลมพู่ ๆ กระโชกผ่าน
โทรศัพท์มือถือของนางาเระ ทำให้เคไม่ได้ยินสิ่งที่เขาอยากบอก
แต่ไม่มีเวลาแล้ว นางาเระเองก็เริ่มร้อนใจ

“ฟังให้ดีนะ เด็กคนที่อยู่ตรงหน้าเธออะ!”

เสียงของนางาเระดังขึ้นกว่าเก่า

“เอ๊ะ อะไรวะ เด็กคนนั้นทำไมเธอ...”

“เป็นลูกสาวของพวกเขา!”

“...เอ๊ะ”

เสียงโทรศัพท์ของนางาเระดับเงียบไป แทนที่ด้วยเสียง
นาฬิกาติดผนังในร้านกาแฟพูนิกูลิ พูนิกูลา ซึ่งตีบอกเวลาดัง
ตึ๊ง ๆ

นางาเระผ่อนลมหายใจเล็กน้อย เริ่มอธิบายสถานการณ์
ที่เคเผชิญอยู่เบา ๆ

“เพราะเธอสัญญาว่าจะเดินทางไปอนาคตในอีกสิบปีให้หลัง
เธอคงกำลังคิดว่าลูกสาวก็น่าจะอายุประมาณสิบขวบ แต่น่าจะ
เกิดข้อผิดพลาด ทำให้เธอเดินทางไปอนาคตในอีกสิบห้าปี
ให้หลังตอนสิบโมง แทนที่จะเป็นบ่ายสามโมงในอีกสิบปีให้หลัง

ดูให้ดีสิ นาฬิกาเรือนกลางซื้อมาเวลาสิบโมงอยู่ใช่ไหมล่ะ”

“...อา ใช่”

“พวกเราได้ฟังเรื่องนี้หลังจากที่เธอกลับมา แต่ก็มีเหตุจำเป็นที่ทำให้เราต้องมาออกโกโต เธอก็คงรู้ว่าไม่มีเวลาแล้ว เพราะฉะนั้นฉันจะไม่อธิบายอะไร แต่ตอนนี้...”

นางาเรที่อธิบายทุกอย่างด้วยถ้อยแถลงรวดเร็วมาจนถึงตอนนี้หยุดไปชั่วขณะ

“ถึงจะเป็นแค่เวลาสั้นๆ แต่ก็ดูให้ดีสิ ลูกสาวที่เติบโตมาอย่างร่าเริงแข็งแรงของเรา ก่อนที่เธอจะกลับไป”

เขากล่าวอย่างอ่อนโยนแล้วตัดสายไป

จุดที่นางาเรยืนอยู่นั้นมองเห็นทางลาดที่ทอดยาวไปสู่ท่าเรือฮาโกดาเตะกับทะเลสีฟ้าแผ่กว้าง

นางาเรหันหลังกลับ ก่อนเดินเข้าไปในบ้าน

กริ่งกริ่ง

ฮาโกดาเตะคือเมืองแห่งทางลาด

ไม่ว่าจะเป็นนิจุกเกินซากะ ทางลาดซึ่งทอดยาวจากเสาไฟฟ้าคอนกรีตเก่าแก่ที่สุดของญี่ปุ่น หรือทางลาดฮาจิมันซากะ ซึ่งอยู่ใกล้กับสถานีที่ท่องเที่ยวอย่างโกดังอิฐมอญบริเวณอ่าวฮาโกดาเตะ และอีกมากมาย ทั้งหมดรวมกันได้ลิบกำทางลาด ตั้งแต่หน้าอุโมงค์ฮาโกดาเตะ ได้แก่ ทางลาดอุโอมิซากะ ทางลาดฟุนะมิซากะ และหากมุ่งตรงไปยังทางลาดยะจิกะชิระ จะพบกับทางลาดอาซาริซากะ ต่อด้วยทางลาดฮาโอายางิซากะ

ในบรรดาทางลาดมากมายเหล่านั้น มีทางลาดซึ่งไม่เป็น
ที่รู้จักในฐานะสถานที่ท่องเที่ยวอยู่

เนื่องจากไม่มีชื่ออย่างเป็นทางการ คนท้องถิ่นจึงเรียกกัน
ว่า “นะนะชิซากะ”¹

ร้านกาแฟที่นางาเระทำงานอยู่ ตั้งอยู่กึ่งกลางของทางลาด
นะนะชิซากะที่ว่า

ชื่อของร้านกาแฟแห่งนี้คือ “ร้านกาแฟโดนา โดนะ”

มีตำนานเมืองนำอัศจรรย์ เล่าขานถึงที่นั่งตัวหนึ่งในร้าน
กาแฟแห่งนี้

กล่าวกันว่า หากได้นั่งที่นั่นนั้น เพียงชั่วเวลาที่นั่งอยู่
จะย้อนคืนสู่ช่วงเวลาที่ยี่สิบเจ็ดปีที่ผ่านมาได้

หากแต่มันมีกฎยุ่งยาก...มีกฎที่ยุ่งยากอยู่มากเหลือเกิน

กฎข้อที่หนึ่ง แม้จะย้อนกลับไปในอดีต หากคนที่อยาก
พบไม่เคยมาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้ ก็จะไม่ได้พบ

กฎข้อที่สอง แม้จะย้อนกลับไปในอดีต แต่ไม่ว่าจะ
พยายามเพียงใด ความเป็นจริงก็จะไม่เปลี่ยนแปลง

กฎข้อที่สาม ที่นั่งซึ่งย้อนกลับไปในอดีตได้ จะมีคนนั่งอยู่
ก่อนเสมอ และจะนั่งที่นั่นนั้นได้เพียงแค่ตอนที่เขาลุกออกไปแล้ว

กฎข้อที่สี่ แม้จะย้อนกลับไปในอดีตก็ลุกจากที่นั่งไม่ได้

¹ แปลว่า ทางลาดไร้ชื่อ

กฎข้อที่ห้า จะย้อนกลับไปในอดีตได้ก็เพียงช่วงเวลา
หลังจากที่กาแฟภูกรินจนเต็มถ้วยและยังอุ่นอยู่

กฎยุ่งยากไม่ได้มีเพียงเท่านี้
กระนั้นวันนี้ก็เป็นอีกวันที่มีลูกค้าซึ่งเคยได้ยืนตำนานเมือง
มาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้

ทันทีที่นางาเระเดินกลับเข้ามาในร้าน มัตซึบาระ นานาโกะ
เอ่ยถามขึ้นเป็นคนแรก

“คุณนางาเระไม่อยู่ที่โตเกียว จะไม่เป็นไรหรือคะ”

นานาโกะคือนักศึกษามหาวิทยาลัยฮาโกดาเตะ เธอสวม
เสื้อสีเบจอ่อนไว้ใกวางเกงขาบานแบบหลวม ๆ ตามรสนิยม
เด็กสาวแฟชั่นยุคปัจจุบัน แต่งหน้าบางเบา ผมตัดเป็นลอน
เล็กน้อยถูกมัดไว้ที่ด้านหลังอย่างง่าย ๆ

นานาโกะได้ยื่นมาว่า วันนี้ภรรยาที่เสียไปของนางาเระ
จะเดินทางมาจากอดีตเพื่อพบลูกสาวที่ร้านกาแฟในโตเกียว
เธอประหลาดใจว่าทั้งที่เป็นโอกาสได้พบหน้าภรรยาซึ่งไม่ได้
พบกันมาตั้งสิบสี่ปีแล้ว นางาเระกลับไม่รอพบเธออยู่ที่นั่น
แต่เลือกที่จะโทรศัพท์ไปพูดคุยแทน

“อืม ก็นะ”

นางาเระตอบกำกวม เดินอ้อมหลังพวกนานาโกะเข้าไป
ด้านในเคาน์เตอร์

ที่ด้านข้างของนานาโกะ มุราโอกะ ซากิ นั่งทำหน้าที่สละม-
สะลืออ่านหนังสือเล่มหนึ่งในมืออยู่ ซากิคือหมอบประจำแผนก

จิตเวช ณ โรงพยาบาลแห่งหนึ่งในเมืองฮาโกดาเตะ เธอคือลูกค้า
ประจำเหมือนกับนานาโกะ

“ไม่อยากเจอหน้าภรรยาเธอคะ”

สายตาฉงนของนานาโกะจ้องเขม็งมองนางาระ ชาย
ร่างกายสูงใหญ่กว่าสองเมตร

“ก็ยายนั่นนะ จะว่ายังไงดี ก็เธอ...”

“อะไรเธอคะ”

“ก็เธอมาเจอลูกสาว ไม่ได้มาเจอผมสักหน่อย”

“แต่”

“ไม่เป็นไรครับ ผมยังจำทุกอย่างตั้งแต่พบกันวันแรกได้”
เพราะแบบนั้น แคนิดเดียวก็ยังดี ผมอยากให้สองแม่ลูก
ได้ใช้เวลาร่วมกันให้คุ้มค่าที่สุด นางาระกำลังพูดแบบนี้

“คุณนางาระใจดีจังเลยนะคะ”

นานาโกะกล่าวลากหางเสียงยาว

“ไม่ได้ใจดีอะไรหรอกครับ”

นางาระหูแดงกำ

“ไม่เห็นต้องเขินเลย”

“ไม่ได้เขินครับ”

พอพูดจบ นางาระก็รีบเดินหนีหายเข้าไปในครัว

โทคิตะ คะซุ เดินสวนนางาระออกมา คะซุคือพนักงาน
เสิร์ฟหญิงของร้านกาแฟแห่งนี้ เธอสวมเสื้อเซ็ทสีขาวยาว กระโปรง
ระบายสีเบจ และคล้องผ้ากันเปื้อนสีฟ้า ถึงปีนี้อายุของเธอ
จะย่างเข้าวัยสามสิบเจ็ดปีแล้วก็ตาม แต่เครื่องแต่งกายแบบ
สบายๆ ที่สวมใส่ก็ทำให้เธอดูอ่อนกว่าวัยอยู่มากโข

“ถึงคำถามข้อที่เท่าไรแล้วคะ”

คะซูเปลี่ยนหัวข้อสนทนาทันทีเมื่อเธอเดินกลับเข้ามาใน
เคาน์เตอร์

“หือ อ๊ะ ข้อที่ยี่สิบสี่”

คนที่ตอบคือซากิซึ่งไม่สนใจเรื่องของนางาเระและอ่าน
หนังสือประหนึ่งจะกลืนกินอยู่ข้างๆ นานาโกะ

“อ๊ะ จะว่าไปแล้ว...”

นานาโกะพิมพ์พาราวกับนึกขึ้นมาได้ขณะจ้องดูหนังสือ
ที่ซากิอ่านอยู่

ซากิพลิกหน้าหนังสือที่พับพับกลับไปหลายหน้า อ่าน
ออกเสียงเนื้อหาที่เขียนอยู่ในนั้น

หนึ่งร้อยคำถามหากพรุ่งนี้โลกสิ้นสุด

คำถามที่ยี่สิบสี่

คุณตกหลุมรักชายหรือหญิงคนหนึ่งอยู่

หากพรุ่งนี้โลกสิ้นสุด คุณจะอย่างไร

หนึ่ง ขอแต่งงานเสีย

สอง ไม่ขอแต่งงาน เพราะยังงี้ก็ไร้ความหมายใดๆ

“ว่าไง ข้อไหน”

ซากิเบือนสายตาจากหนังสือ มองหน้านานาโกะที่นั่งอยู่
ข้างๆ

“อ้า ไม่รู้สิ”

“ข้อไหน”

“คุณหมอตบข้อไหนคะ”

“ฉันเหรอ ฉันน่าจะขอแต่งงาน”

“ทำไมล่ะคะ”

“ก็ไม่อยากตายไปโดยเสียใจที่ไม่ได้ขอนี้”

“แบบนี้เอง”

“เอ๊ะ นานาโกะจังจะไม่ขอเหรอ”

พอดูถูกถาม นานาโกะก็เอียงคอคอดแล้วครางเสียงต่ำอยู่ในลำคอ

“อืมมมม ถ้าอีกฝ่ายชัดเจนว่ารักหรือเกลียดเรา จะขอแต่งงานก็ได้ แต่ถ้าอีกฝ่ายไม่ชัดเจน ก็อาจจะไม่ขอ...”

“หมายความว่าไง”

ดูเหมือนซากิจะไม่เข้าใจที่นานาโกะพูด

“ก็แบบว่า ถ้าอีกฝ่ายชัดเจนว่าคิดยังไงกับเรา มันก็จะไม่ทำให้อีกฝ่ายกลุ้มใจใช่ไหมล่ะคะ”

“ก็ใช่”

“แต่ถ้าอีกฝ่ายไม่ได้คิดอะไรกับฉัน แต่ฉันกลับไปขอแต่งงาน แล้วทำให้อีกฝ่ายต้องลำบากใจเรื่องของฉัน ฉันก็ไม่อยากจะทำอะนะคะ”

“อ้อ ก็มีแบบนี้ละเรื่องแบบนี้ ยิ่งเป็นผู้ชายก็ยิ่งแล้วใหญ่ พวกที่ไม่ได้ชอบและก็ได้ไม่ได้คิดอะไร แต่พอได้รับช็อกโกแลตในวันวาเลนไทน์ อยู่ๆ ก็เริ่มคิดนั่นคิดนี่ใช่ไหม”

“ฉันไม่อยากจะต้องมาเพิ่มเรื่องกลุ้มใจให้อีกฝ่ายในวันสิ้นโลกนะ อีกอย่าง ถ้าขอไปแล้วไม่ได้รับคำตอบ เราเองจะตายก็ตายตาไม่หลับใช่ไหมล่ะคะ เพราะฉะนั้นฉันคงไม่คิดว่า

มันไร้ความหมายหรอก แต่คิดว่าฉันคงจะไม่ขอแต่งงานหรอก
ค่ะ”

“นานาโกะจึงคิดมากเกินไปหรือเปล่า”

“เอ๊ะ ฉันคิดมากเกินไปหรือคะ”

“ก็ใช่ล่ะสิ ยังไงซะ โลกก็ไม่จบลงในวันพรุ่งนี้หรอก”

“...ก็จริงค่ะ”

บทสนทนาที่ดำเนินมาตั้งแต่ก่อนที่นางาระจะลุกออกไป
คุยโทรศัพท์แล้ว

“แล้วคุณคะซุสะคะ จะตอบข้อไหน”

นานาโกะโน้มตัวเข้าไปในแคนเตอร์

สายตาของซากิเองก็ปรี่ไปด้วยความอยากรู้อยากเห็น

จึงมองไปยังคะซุ

“ฉัน...”

กรุ๊งกริ๊ง

“ยินดีต้อนรับค่ะ”

เมื่อได้ยินเสียงกระดิ่ง คะซุกล่าวต้อนรับกลับไปยังทางเข้า
โดยอัตโนมัติ สีหน้าของเธอเปลี่ยนเป็นสีหน้าของพนักงานร้าน
ภายในพริบตา พวกนานาโกะเองก็เข้าใจดี จึงเลิกถามเข้าชี้
เอาคำตอบ

แต่คนที่เข้ามากลับไม่ใช่ลูกค้า เธอคือเด็กหญิงสวมชุด
กระโปรงสีชมพูอ่อน

“กลับมาแล้วค่ะ”

เด็กหญิงส่งเสียงทักทายสดใสดังก้อง

เธอสะพายกระเป๋าผ้าทำทางดูหนัก ในมือกำโปสเตอร์การ์ดไว้แน่น

ชื่อของเธอคือโทคิตะ ซาจิ ลูกสาวของคะซุ เพิ่งมีอายุครบเจ็ดขวบ พ่อของเด็กหญิงหรือสามีของคะซุคือช่างภาพที่โด่งดังระดับโลกชื่อว่าชินทานิ โทคุ ตามเอกสารสำมะโนครัวแล้ว ชินทานิแต่งงานเข้าบ้านโทคิตะ แต่เขายังคงใช้ชื่อเก่าในฐานะช่างภาพอยู่ เขาออกเดินทางท่องเที่ยวทั่วโลกเพื่อทำงานถ่ายภาพทิวทัศน์ กลับมาญี่ปุ่นเพียงปีละไม่กี่วันเท่านั้น เพราะแบบนั้น ชินทานิจึงมักนำภาพที่เขาถ่ายจากสถานที่ที่เขาอยู่มาทำเป็นโปสเตอร์การ์ดแล้วส่งกลับมาให้ซาจิเป็นประจำ

“ยินดีต้อนรับกลับบ้านจ้ะ”

คนที่ตอบรับซาจิคือนานาโกะ คะซุส่งสายตามองชายหนุ่มที่ยืนอยู่ด้านหลัง

“อรุณสวัสดิ์ครับ”

ชายหนุ่มคนนี้มีชื่อว่าโอโนะ เรจิ พนักงานพิเศษของร้านกาแฟแห่งนี้แน่นอน เขาสวมเสื้อผ้าง่ายๆ เครื่องแต่งกายประกอบด้วยกางเกงยีนและเสื้อยืดสีขาว คงเพราะรีบวิ่งขึ้นเนินมา จึงหะหายใจของชายหนุ่มหอบเหนื่อยเล็กน้อย ที่หน้าผากเองก็มีเหงื่อซึมอยู่ด้วย

“เจอกันที่ตรงโน้นพอดี...”

เขาแกล้งแจ้งเหตุผลที่เข้าร้านมาพร้อมซาจิทั้งที่ไม่มีใครถาม ก่อนเดินหายเข้าไปในครัวเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับเมนูอาหารเที่ยงที่จะเริ่มในอีกสองชั่วโมง ได้ยินเสียงชายหนุ่มกล่าว

หักทายนางาเรดั่งออกมาจากในครัว

ซาจิหย่อนตัวลงนั่งที่นั้งริมหน้าต่างบานใหญ่ซึ่งมองเห็นทิวทัศน์แผ่กว้างของท่าเรือฮาโกดาเตะ ดูคล้ายกับเธอนั่งลงที่โต๊ะเขียนหนังสือในห้องของตัวเองอย่างไรอย่างนั้น

นอกจากพวกนานาโกะแล้ว ภายในร้านมีเพียงสุภาพบุรุษชราในชุดดำซึ่งนั่งอยู่ตรงที่นั่งใกล้กับทางเข้ามากที่สุด และหญิงสาวรุ่นราวคราวเดียวกับนานาโกะซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะนั่งสำหรับสี่คนเท่านั้น หญิงคนนั้นนั่งอยู่ที่นั่นตั้งแต่ร้านเปิด แต่เธอก็ไม่ได้ทำอะไร เพียงแค่นั่งเหม่อลอยจ้องมองออกไปที่นอกหน้าต่างเท่านั้น

เวลาเปิดให้บริการของร้านกาแฟแห่งนี้คือเจ็ดโมงเช้า ที่เปิดร้านเช้าตรู่เช่นนี้ก็เพื่อรองรับนักท่องเที่ยวซึ่งไปเดินตลาดเช้านั่นเอง

ซาจิวางกระเป๋าผ้าที่สะพายอยู่ลงบนโต๊ะ

กระเป๋ากะทบโต๊ะเสียงดังตึง วัตถุภายในคงหนักเกินคาด

“เอ๊ะ อะไรนะ ไปยืมมาจากห้องสมุดอีกแล้วหรือจ๊ะ”

“อื้อ”

นานาโกะสอบถามพลางหย่อนตัวลงนั่งข้างๆ ซาจิ

“ชุดจิ้งนี้ขอบหนังสือจริง ๆ เลยนะ”

“อื้อ”

นานาโกะรู้ดีว่าการไปยืมหนังสือมาจากห้องสมุดในเช้าตรู่ของวันหยุดคือเรื่องที่ซาจิทำจนเป็นนิสัย วันนี้เป็นวันหยุดเนื่องในวันครบรอบการสถาปนาโรงเรียนประถมที่ซาจิประจำอยู่

ซาก็จัดเรียงหนังสือที่ยืมมาบนโต๊ะด้วยท่าทางดีอกดีใจ
“ปกติอ่านอะไรบ้างเธอจ๊ะ”
“อ๊ะ ฉันก็อยากรู้เหมือนกันว่าปกติซัดจังอ่านหนังสือแบบ

ไหน”

ซาก็โน้มตัวออกมาจากที่นั่งตรงเคาน์เตอร์

“ไหนๆ ดูหน่อยสิ”

นานาโกะเอื้อมมือไปหาหนังสือที่เรียงรายอยู่

“โจทย์ท้าทายของตัวเลขสมมุติและเลขจำนวนเต็ม”

ซาก็เอื้อมมือออกไปเช่นกัน

“วิวรรณ์ในกรณีซึ่งเอกภาพมีขอบเขต”

“กลศาสตร์ควอนตัมสมัยใหม่กับนั่นมิสไดเอต”

นานาโกะอ่านชื่อหนังสือแต่ละเล่มออกเสียงสลับกับซาก็

“ปัญหาของการศึกษาศิลปะสมัยเก่าจากปิกัสโซ”

“โลกทางจิตวิญญาณของคันโบริคันคอน”

อาร์มณีนบนใบหน้าของทั้งสองอันตรธานไปกับชื่อหนังสือ
แต่ละเล่มที่หยิบขึ้นมา พวกเธอตกตะลึงกับชื่อหนังสือที่ซาก็
อ่าน บนโต๊ะยังมีหนังสือที่ยังไม่ได้อ่านชื่อเรื่องเรียงรายอยู่อีก
แต่ทั้งสองยอมแพ้พ่ายและเลิกหยิบมันขึ้นมาแล้ว

“มะ มีแต่หนังสือท่าทางเข้าใจยากทั้งนั้นเลยนะจ๊ะ”

นานาโกะกล่าวด้วยใบหน้ากระตุกเกร็ง

“ยากเธออะคะ”

ซาก็เอียงคอกงนถาม

“ถ้าซัดจังเข้าใจหนังสือพวกนี้ ฉันคงต้องเรียกซัดจังว่า
‘อาจารย์’ เสียแล้วละ...”

ซาก็้องมอง *โลกทางจิตวิญญาณของคันโคริคันคอน* แล้ว
พึมพำเคล้าเสียงถอนหายใจ ดูเหมือนว่าหนังสือเล่มนี้จะเป็น
หนังสือแพทยศาสตร์ซึ่งหมอแผนกจิตเวชอย่างซาก็จะอ่านกัน

“เธอไม่เข้าใจความหมายหรอกค่ะ แต่แค่ชอบนั่งมอง
ตัวอักษรเท่านั้นเอง”

คะซูกุล่าเสริมมาจากในแคนเตอร์ราวกับจะปลอบประโลม
ทั้งสองคน

“ถึงจะอย่างนั้นก็เถอะ เนอะ”

“เนอะ”

ดูเหมือนทั้งสองอยากจะพูดว่ามันไม่ใช่หนังสือที่เด็ก
เจ็ดขวบจะเลือกสรรมาอ่านกัน นานาโกะเดินกลับไปยังที่นั่ง
ตรงแคนเตอร์ หยิบหนังสือที่ซาก็อ่านจนถึงเมื่อครูขึ้นมา กรีด
หน้ากระดาษดูผ่านๆ

“หนังสือแบบนี้ น่าจะเหมาะกับฉันมากกว่า...”

เธอหมายถึงหนังสือที่หนึ่งหน้ามีเพียงไม่กี่บรรทัด ไม่ใช่
หนังสือซึ่งหน้ากระดาษเบียดอัดแน่นด้วยตัวอักษรเล็กจิ๋ว

“หนังสืออะไรเธอคะ”

ซาก็เองก็สนใจหนังสือเล่มนั้นเช่นกัน

“ลองอ่านดูไหมจ๊ะ”

นานาโกะยื่นหนังสือส่งให้ซาก็

“หนึ่งร้อยคำถามหากพรุ่งนี้โลกสิ้นสูญ”

ซาก็อ่านชื่อหนังสือออกเสียงด้วยประกายตาเปล่งประกาย-
ระยับ

“น่าสนุกจัง!”

“ลองเล่นดูใหม่จ๊ะ”

นานาโกะดีใจที่ซาจิแสดงความสนใจต่อหนังสือที่
ตนนำมา

“อ้อ!”

ซาจิตอบด้วยรอยยิ้ม

“ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว ลองทำตั้งแต่ข้อแรกเลยสิ”

“จริงด้วยนะคะ”

นานาโกะเห็นด้วยกับข้อเสนอของซาจิ เธอพลิกหน้าที่
เปิดอยู่กลับไปหน้าแรกแล้วอ่านออกเสียง

หนึ่งร้อยคำถามหากพรุ่งนี้โลกสิ้นสูญ

คำถามที่หนึ่ง

หากวันสิ้นโลกเดินทางมาถึง แล้วมีห้องหนึ่งซึ่งหากเข้าไป
จะรอดชีวิตได้เพียงคนเดียว

หากพรุ่งนี้โลกสิ้นสูญ คุณจะอย่างไร

หนึ่ง เข้าไป

สอง ไม่เข้าไป

“ว่ายังไง ตอบข้อไหนจ๊ะ”

เสียงใสเพราะพลังของนานาโกะก้องดัง

“...อืมมมม”

ซาจิผูกคิ้วขมวด

ทั้งนานาโกะและซาจิแยมยิ้มขณะเฝ้ามองใบหน้าคิดอย่าง
เอาจริงเอาจังของซาจิ ทั้งสองคงจะโล่งอกสบายใจว่าสุดท้ายแล้ว

เด็กเจ็ดขวบก็ยังคงเป็นเด็กเจ็ดขวบอยู่นั่นเอง

“คำถามยากเกินไปสำหรับซัดจิงหรือเปล่านะ”

นานาโกะจ้องหน้าซาจิ แต่ซาจิก็ตอบในตอนนั้นเอง

“หนูจะไม่เข้าไปค่ะ”

เธอตอบอย่างเด็ดขาด

“เอ๊ะ”

ความเด็ดขาดนั้นทำให้นานาโกะส่งเสียงตกตะลึง

เพราะทั้งเธอและซาจิที่อยู่ข้างๆ ก็ต่างตอบว่า “เข้าไป”

คะซุตั้งใจฟังบทสนทนาของทั้งสามด้วยใบหน้าเรียบเฉย

จากในเคาน์เตอร์

“ทำไมล่ะจ๊ะ”

คนที่ถามคือนานาโกะ เสียงของเธอเพี้ยนแปร่งเล็กน้อย เห็นได้ชัดว่าเธอกำลังตกใจไม่น้อยกับคำตอบว่า “ไม่เข้าไป” ของเด็กเจ็ดขวบ

ซาจิไม่สนใจท่าทางตกตระหนกของพวกนานาโกะ เธอเหยียดหลังตรง อธิบายเหตุผลที่พวกนานาโกะคาดไม่ถึง

“ถ้ารอดอยู่คนเดียว ก็ไม่ต่างอะไรกับการตายคนเดียว ไซ้ใหม่ล่ะคะ”

“...”

นานาโกะอ้าปากค้าง นิ่งตะลึง แบบนี้เองที่เรียกกันว่า พุดไม่ออก

ซากิยอมพ่าย

“ยอมแพ้แล้วค่ะ”

เธอโค้งคำนับ เธอทำอะไรอื่นไม่ได้ นอกจากโค้งคำนับ

ต่อคำตอบที่คาดไม่ถึงของเด็กหญิง

นานาโกะกับซากิมองหน้ากัน พลังคิดเหมือนกันว่า อาจเป็นไปได้ว่าเด็กคนนี้จะเข้าใจความหมายของหนังสือยาก ๆ พวกนั้น

“โอ๊ะ กำลังเล่นกันอยู่เลยเหรอครับ”

คนที่พูดคือเรจิซึ่งคล้องผ้ากันเปื้อนเดินออกมาจากครัว

“หนังสือเล่มนี้กำลังฮิตเลยนะครับ”

“แม้แต่เรจิคุงก็รู้จักเหรอ”

ซากิแสดงท่าทางตกใจเล็กน้อย

“หมายความว่ายังไงครับ ‘แม้แต่’ นะ?”

“ก็เปล่า แค่เธอดูท่าทางไม่ค่อยอ่านหนังสือนี่นา...”

“คนที่ให้ยายนี้ยืมหนังสือก็คือผมนี่ละครับ”

ยายนี้ที่เขาพูดถึงคือนานาโกะ เรจิกับนานาโกะคือเพื่อนสมัยเด็กซึ่งเข้าเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกัน เป็นสัมพันธ์คุ้นชินสนิทสนมที่เรียกกันว่ายายนั่นยายนี้ได้

“งั้นเหรอ”

“คะ ทีมมหาวิทยาลัยก็กำลังฮิตกันมาก หมอนี่บอกว่า เห็นว่าน่าสนุกดีก็เลยเอามาให้ยืมนะคะ...”

“กำลังฮิตกันเหรอ”

นานาโกะส่งหนังสือให้ซากิที่ยื่นมือออกมาบอกว่า *ขอดูหน่อย*

“ใช่ครับ ใครๆ ก็เล่นกัน”

“อ้อ ฉันก็เหมือนจะเข้าใจนะว่าทำไม”

ซากิเองก็เพลิดเพลินกับการเล่นตอบคำถามจนถึงตอนที่นางาเระออกไปคุยโทรศัพท์เหมือนกัน แม้แต่เด็กเจ็ดขวบอย่างซากิยังมาเล่นด้วยเมื่อครู่ ถ้าบอกว่ากำลังฮิตกันอยู่ก็เข้าใจได้ว่าทำไม เธอคิดถึงขนาดว่ามันอาจจะฮิตไปทั่วญี่ปุ่นเลยก็ได้

ซากิพลิกหน้ากระดาษดูอีกครั้ง

“แบบนี้เอง”

เธอพิมพ์อย่างประทับใจ

“ขอบคุณสำหรับกาแฟค่ะ”

หญิงสาวซึ่งนั่งอยู่ตั้งแต่ร้านเปิดพูดและยืนขึ้น

เรจิวิ่งเหยาไปที่เครื่องคิดเงิน

เขารับใบออเดอร์มา

“ชุดเค้กชาเย็นใช้ไหมครับ ทั้งหมดเจ็ดร้อยแปดสิบเยนครับ”

เรจิวิ่ง เหงาไม่ตอบ เธอเพียงหยิบกระเป๋าสะพายต่างค์ออกมาจากกระเป๋าสะพายไหล่โดยไม่พูดอะไร

ในตอนนั้นเอง ภาพถ่ายหนึ่งใบร่วงลงบนพื้น แต่หญิงสาวไม่ทันสังเกต

“ถ้าอย่างนั้น นี่ค่ะ...”

เธอว่า ยืนธนบัตรหนึ่งพันเยนให้

“รับมาหนึ่งพันเยนนะครับ”

เรจิวิ่งคิดเครื่องคิดเงินแบบไฟฟ้าเสียงดังบีบ ๆ และหยิบเงินทอนจากลิ้นชักใส่เงินซึ่งเปิดออกเบา ๆ เขาดูคุ้นชินกับท่วงท่าทั้งหมดนี้ดี

“เงินทอนสองร้อยยี่สิบเยนครับ”

หลังจากรับเงินทอนที่เรจิส์ให้โดยไม่พูดอะไร หญิงสาว
พิมพ์คำล้ายกับพูดคนเดียวว่า

“เหมือนที่เด็กคนนั้นพูดไม่มีผิด ถ้าต้องมีชีวิตอยู่คนเดียว
แล้วละก็ ตายไปซะยังจะดีกว่า”

ก่อนออกจากร้านไป

กริ่งกริ่ง

“ขอบคุณ...มากครับ...”

คำกล่าวขอบคุณของเรจิส์ไม่ร่าเริงและฟังชัดเหมือนปกติ

“เป็นอะไรไปเหรอ”

ซากิถามเรจิส์ซึ่งเดินเอียงคอฉงนกลับมา

“เปล่าครับ ก็แค่...ตายไปซะยังจะดีกว่า”

“เอ๊ะ”

นานาโกะตกใจส่งเสียงประหลาด

“เอ๊ะ ไม่ใช่ล่ะ! เธอคนเมื่อกี้ต่างหาก บอกว่าถ้าต้องมีชีวิต
อยู่คนเดียว ตายไปซะยังจะดีกว่า...”

เรจิส์รีบร้อนอธิบาย

“อย่ามาทำให้ตกใจสิ!”

นานาโกะใช้มือพาดแผ่นหลังของเรจิส์ซึ่งเดินผ่านด้านข้างไป

“แต่...”

ซากิหันมองคะซุด้วยใบหน้าเคลือบแคลงสงสัย

เธอกำลังบอกว่า มันก็ยังคงเป็นคำที่ฟังแล้วชวนให้คิดอยู่ดี

“จริงด้วยนะคะ”

คะซุตอบ นิ่งมองไปยังทางเข้าร้าน

บรรยากาศประหนึ่งเวลาหยุดหมุนไปชั่วขณะ

“ข้อต่อไปละคะ”

เมื่อซาจิถามขึ้น ทุกคนจึงได้สติ

ดวงตาของเธอกำลังเชื้อเชิญให้ทุกคนเล่น *หนึ่งร้อยคำถาม*

ต่อ

แต่ซากิที่หันไปมองนาฬิกาติดผนังกล่าวขึ้นว่า

“ตายจริง ป่านนี้แล้วเธอเนี่ย...”

เธอลุกขึ้นยืนเมื่อเห็นว่าเข็มนาฬิกาชี้บอกเวลาสิบโมงครึ่ง

แล้ว

ร้านกาแฟแห่งนี้มีนาฬิกาติดผนังสูงจากพื้นจรดเพดาน อยู่สามเรือน เรือนแรกอยู่ใกล้กับประตูทางเข้า อีกเรือนอยู่กลางร้าน ส่วนอีกเรือนติดอยู่ตรงมุมหน้าต่างบานใหญ่ซึ่งมองทอดออกไปเห็นวิวทัศนียภาพของท่าเรือฮาโกดาเตะ เรือนที่ซากิมองเพื่อตรวจสอบเวลาคือเรือนซึ่งอยู่กลางร้าน เธอรู้ว่าเรือนที่อยู่ใกล้กับทางเข้านั้นเร็วไปหลายชั่วโมง ส่วนเรือนที่อยู่ตรงมุมหน้าต่างก็เดินช้าอืด

“ไปทำงานเถอะครับ”

“ใช่”

ซากิตอบ หยิบกระเป๋าสตางค์ออกมาด้วยท่วงท่าสบายๆ ไม่รีบร้อน เพราะบ้านของซากิอยู่ใกล้กับร้านกาแฟแห่งนี้ การมาตีหมกกาแฟก่อนไปทำงานจึงเป็นกิจวัตรประจำวันของเธอ

“แล้วซื้อต่อไปละคะ”

“เอาไว้คราวหน้านะจ๊ะ”

ซาก็ยิ้มกว้างให้ซาจิ แล้ววางเงินค่ากาแฟจำนวนสามร้อย
แปดสิบเยนไว้บนเคาน์เตอร์

ซาจิก็มหน้าลงด้วยท่าทางเสียดาย

“ลูกอ่านเล่มที่ยืมมาก่อนก็ได้จ๊ะ”

คะซุกกล่าวพลอบ

“อ้อ”

สีหน้าของซาจิแจ่มใสขึ้น ซาจิมักอ่านหนังสือหลายๆ เล่ม
พร้อมกัน ที่มีท่าทางเสียดายก็คงเป็นเพราะเธอเพิ่งเคยร่วม
อ่านหนังสือกับคนอื่นเป็นครั้งแรก พุดง่ายๆ คือเธอสนุกกับ
การทำเช่นนั้นนั่นเอง แต่ถึงจะเป็นแบบนี้ เมื่อคะซุกบอกให้
เธออ่านหนังสือเล่มใหม่ ซาจิก็มหน้าเสียดายในทันที สุดท้ายแล้ว
ซาจิก็มก็ยังชอบอ่านหนังสือที่ชอบอยู่ดี

ซาจิหยิบหนังสือที่วางเรียงอยู่บนโต๊ะขึ้นมาเล่มหนึ่ง
นั่งเหมะลงบนเก้าอี้แล้วเริ่มอ่านเงิบๆ ทันที

“เธอชอบหนังสือมากจริง ๆ เลยนะ”

นานาโกะกล่าวอย่างประทับใจพลางมองไปด้วยแววตา
อิจฉา เธอไม่โปรดการอ่านหนังสือยากๆ เท่าไรนัก

“ถ้าอย่างนั้น ฉันไปก่อนนะ”

ซาจิโบกมือลาทุกคน

“ขอบคุณที่มาใช้บริการครับ!”

เรจิกกล่าวขอบคุณด้วยเสียงสดใสเหมือนทุกครั้ง ต่างจาก
ตอนที่หญิงสาวกล่าวคำแปร่งหม่นประหลาดทิ้งไว้ก่อนออก

จากร้าน

“อ๊ะ...”

จู่ๆ ซากิก็หยุดเท้ากะทันหันที่หน้าร้าน เหลียวหลังกลับมา
แล้วกล่าวกับคะซุ

“ถ้าคุณเรโกะมา ช่วยดูอาการของเธอให้หน่อยได้ไหม”

“ได้ค่ะ”

คะซุตอบ พยักหน้ารับแล้วเริ่มเก็บกวาดถ้วยที่ซากิใช้ทันที

“คุณเรโกะเป็นอะไรไปเหรอคะ”

คนที่ถามคือนานาโกะ

“ก็นิดหน่อยนะ”

ซากิตอบเพียงเท่านั้น ก่อนออกจากร้านไปอย่างรวดเร็ว

กริ่งกริ่ง

“อ๊ะ คุณซากิคะ!”

นานาโกะส่งเสียงเรียกซากิหลังสังเกตเห็นภาพถ่ายซึ่ง
ตกอยู่ที่ทางเข้า แต่ซากิไม่ได้ยินเสียงเรียกของนานาโกะ เธอ
สาวเท้าก้าวเร่งรีบจากไป

นานาโกะวิ่งมาเก็บภาพถ่ายที่หน้าเคี๋องคิดเงิน ตั้งใจจะ
ตามเอาไปส่งคืนให้

“เอ๊ะ”

เธออุทาน เอียงคอกงน

“คุณคะซุคะ นี่มัน...”

นานาโกะส่งรูปให้คะซุโดยไม่ตามซากิออกไป

“นี่ว่าคุณซาก็ทำตกไว้ซะอีก แต่ดูเหมือนว่าจะไม่ใช่
นะคะ...”

ภายในภาพถ่ายมีหญิงสาวซึ่งไม่ใช่ซาก็ ชายหนุ่มอายุ
รุ่นราวคราวเดียวกัน และเด็กทารกแรกเกิด เด็กทารกแรกเกิด
ถูกอุ้มอยู่ในอ้อมแขนของหญิงสาว

และมีอีกคนหนึ่ง

โทคิตะ ยูคาริ

ยูคาริคือผู้จัดการร้านกาแฟแห่งนี้ เธอคือแม่ของนางาระ
ซึ่งปัจจุบันทำงานอยู่ที่นี้ เป็นพี่สาวแท้ๆ ของโทคิตะ คานามะ
แม่ของคะซุ

ยูคาริเป็นคนรักอิสระ หากมีเรื่องที่ยากทำ เธอก็จะลงมือ
ปฏิบัติทันที แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับนางาระซึ่งทั้งจริงจัง มี
ความรับผิดชอบ และคิดถึงผู้อื่นก่อนตนเองเสมอ ประมาณสอง
เดือนก่อน ยูคาริเดินทางไปอเมริกากับเด็กชายชาวอเมริกัน
ที่มาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้ เป้าประสงค์เพื่อการตามหาบิดา
ผู้สูญหายของเด็กชาย

แน่นอนว่าเมื่อร้านกาแฟขาดไร้เจ้าของ ที่เหลืออยู่มีเพียง
พนักงานพิเศษอย่างเรจิ ในตอนแรกยูคาริมิแผนที่จะหยุด
ร้านระยะยาวจนกว่าเธอจะกลับมา ตัวของยูคาริเองตั้งใจจะ
จ่ายค่าจ้างให้เรจิแม้ร้านจะปิด เธอคงคิดเองเออเองไม่คิดแน่
ว่าหากทำแบบนั้นก็จะไม่มีใครเดือดร้อน แต่กระนั้นเรจิเอง
ก็ไม่ได้ไร้ละอายขนาดที่จะรับเงินได้

ในตอนนั้นเรจิมิแผนการเดินทางไปโตเกียวพอดี เขาจึง
แวะไปที่ร้านฟุนิคุลี ฟุนิคุลา ซึ่งนางาระทำงานอยู่ และปรึกษา

ว่า “มีวิธีที่จะเปิดร้านต่อไปได้หรือเปล่า” นางาเรที่ได้ทราบเหตุผล รู้สึกว่าตนต้องรับผิดชอบต่อการกระทำอิสระเอาแต่ใจตัวเองไม่สนใจใครอื่นของแม่ เขาจึงเดินทางมารับหน้าที่ตัวแทนผู้จัดการร้านที่ฮาโกดาเตะ ทั้งหมดคือเหตุผลว่าทำไมนางาเรถึงได้ทิ้งลูกสาวไว้ที่โตเกียวคนเดียวแล้วเดินทางมาฮาโกดาเตะ

แต่กระนั้นก็ยังมึปัญหาอยู่

ความจริงแล้วที่ร้านกาแฟในฮาโกดาเตะเองก็มีที่นั่งซึ่งย้อนกลับไปในอดีตได้เหมือนกับที่ร้านกาแฟพูนิดูลี พูนิดูลาที่นั่งใกล้ทางเข้าซึ่งสุภาพบุรุษชราในชุดดำนั่งอยู่ คือที่นั่งที่ว้านั่นเอง

อย่างไรก็ตาม กาแฟที่นางาเรชงไม่อาจพาใครกลับไปในอดีตได้ เพราะกำหนดไว้แล้วว่าคนที่จะชงกาแฟเพื่อเดินทางเคลื่อนผ่านเวลาได้ มีเพียงหญิงซึ่งสืบสายเลือดของบ้านโทคิตะที่มีอายุมากกว่าเจ็ดขวบเท่านั้น

ปัจจุบันเหล่าสตรีผู้มีสายเลือดโทคิตะไหลเวียนอยู่ในร่างมีดังนี้ ยูคาริ, คะซุ, มิกิ ลูกสาวของนางาเร และซาจิ ลูกสาวของกะซุ รวมทั้งหมดสี่คน แต่หากใครตั้งครมร์ลูกสาวพลั้งนั้นจะถูกถ่ายทอดไปสู่เด็กหญิง และคนเป็นแม่ก็จะสูญเสียชีวิตไป

ด้วยเหตุที่ยูคาริไม่อยู่เพราะไปอเมริกา พลั้งของกะซุก็หายไปเพราะส่งต่อไปให้ลูกสาว และมิกิก็ต้องอยู่ที่โตเกียวเพื่อรอพบแม่ที่มาจากอดีต ทำให้คนที่จะชงกาแฟที่ร้านในฮาโกดาเตะได้ มีเพียงซาจิคนเดียวเท่านั้น

สถานการณ์เลวร้ายที่สุดคือการที่นางาเรจะต้องย้ายมาอยู่ฮาโกดาเตะคนเดียว เปิดร้านโดยไม่มีบริการย้อนคืนสู่อดีต แต่ซาจิซึ่งมีอายุครบเจ็ดขวบในปีนี้ออดีและซงกาแพ่ได้ เอ่ยปากว่าเธออยากไปฮาโกดาเตะด้วยตัวของเธอเอง

อย่างไรก็ตาม ซาจิก็เพิ่งเจ็ดขวบ จะให้แยกกับคะซุซึ่งเป็นแม่แล้วไปอาศัยอยู่คนเดียวก็ไม่ได้ ถึงแม้คะซุจะเสนอว่าให้เธอกับซาจิเดินทางไปฮาโกดาเตะเพียงสองคนก็ได้ แต่เพราะนางาเรรู้สึกว่าเขาต้องรับผิดชอบความเอาแต่ใจไม่สนใจคนอื่นของแม่ตัวเอง ทำให้เขาไม่ตอบ “ตกลง” ยอมรับข้อเสนอดังกล่าว

คนที่ช่วยผลักดันนางาเรคือมิกิ

“ทางนี้มีทั้งคุณฟูมิโกะกับคุณโกโร่ที่บอกว่าจะมาช่วยดูร้านด้วยสบายใจได้ แค่นี้ไปเฝ้าร้านจนกว่าคุณย่ายูคาริจะกลับมาใช่ไหมล่ะ หนูอยู่คนเดียวได้สบายมาก”

คำพูดของมิกิตัดสินทุกอย่าง ซาจิเองก็เอ่ยปากว่าเธออยากไปด้วยตัวเอง และเมื่อพิจารณาถึงความเป็นไปได้ที่อาจจะต้องอยู่ยาวแล้ว จึงตัดสินใจย้ายโรงเรียนด้วย

ด้วยเหตุนี้เอง ร้านกาแพ่ในโตเกียวจึงได้ถูกฝากฝังให้ลูกค้าขาประจำมาลิบปืออย่างฟูมิโกะและโกโร่ดูแล ส่วนนางาเร, คะซุ และซาจิ ทั้งสามก็ออกเดินทางมายังฮาโกดาเตะ

หากพูดถึงเรื่องที่ยังเหลือให้กัลดักลุ่ม ก็เห็นจะเป็นเรื่องว่าเมื่อไรยูคาริจะกลับมา

ในภาพถ่ายนั้นมียูคาริคนที่ว่าอยู่

“คุณยูคาริในรูปยังสาวอยู่เลยนะคะ เอ๊ะ สวยสุดยอด
ไปเลย รูปตั้งก็ปีแล้วเนี่ย”

เพราะนานาโกะคือลูกค้าประจำที่เห็นหน้าค่าตายูคาริก่อน
ที่เธอจะเดินทางไปอเมริกา สิ่งที่เธอพูดนั้นไม่มีผิดแน่ นานาโกะ
ไม่อาจซ่อนความตกใจในความสาวเกินจริงของยูคาริไว้ได้

“ฉันคิดว่าน่าจะเป็นของลูกค้าผู้หญิงที่นั่งอยู่ในร้านตั้งแต่
เมื่อเช้าแหละคะ”

คะซุซึกะหันหน้าเล็กน้อย เพราะเธอเองก็คงคิดเหมือนกัน

“คุณคะซุ ที่ด้านหลังมีอะไรเขียนไว้ด้วย”

สิ่งที่นานาโกะสังเกตเห็นคือตัวหนังสือซึ่งเขียนอยู่ด้านหลัง
ภาพถ่าย

“2030-8-27 20:31...นี่มันวันที่ของวันนี้ี่คะ”

เมื่อดูจากยูคาริที่ยังสาวอยู่ ก็รู้ได้ว่าภาพถ่ายเป็นของเก่า
ไม่ผิดแน่ แต่กระนั้นตัวเลขที่ด้านหลังภาพถ่าย ไม่ว่าจะมอง
อย่างไรก็เป็นวันที่ของวันนี้

ยิ่งไปกว่านั้น ที่ด้านหลังของตัวเลขยังเขียนไว้แบบนี้
อีกด้วย

แม่โซคิตีที่ได้พบลูก

นานาโกะเอียงคอจนไม่เข้าใจความหมาย

จะมาคืนนี้สินะ...

คะซุซึกะยืนอยู่ข้าง ๆ คิด

คือนั้น

ก่อนช่วงเวลาปิดร้าน ร้านกาแฟโดนา โดนะ ร่างผู้ใช้บริการ หากจะกล่าวว่ามีใครอยู่บ้าง ก็เห็นจะมีแต่สุภาพบุรุษชราในชุดดำไกล่ทางเข้าและซาจิซึ่งอ่านหนังสืออยู่ในเคาน์เตอร์เท่านั้น

“เอาป้ายหน้าร้านลงได้แล้วใช่ไหมครับ”

เรจิซึ่งเซ็ดโต๊ะเสร็จแล้วหันมาถามคะซุ

“นั่นสินะ...”

หนึ่งทุ่มสามสิบนาที

ด้านนอกมีตสนิท เรจิออกไปหน้าร้านเพื่อเอาป้ายลง

เสียงกระดิ่งสั้นแฉ่วเมื่อประตูเปิด

โดยปกติแล้วร้านกาแฟแห่งนี้จะปิดทำการเวลาหกโมงเย็น เพราะร้านตั้งอยู่ตรงทางลาด เมื่อย่ำค่ำก็จะมีลูกค้ามา แต่ในช่วงฤดูร้อนจะมีลูกค้านักท่องเที่ยวหนุ่มสาวผ่านเข้ามาบ้างในบางครั้งแม้หลังห้ามีด ทำให้เวลาร้านปิดยืดขยายไปถึงสองทุ่ม

ตอนนี้จึงเป็นเวลาก่อนร้านปิดสามสิบนาที หมดช่วงเวลารับออเดอร์แล้ว คะซุจึงเริ่มเตรียมตัวปิดร้าน

“ซาจิ...”

คะซุส่งเสียงเรียกซาจิซึ่งนั่งอ่านหนังสืออยู่ในเคาน์เตอร์ แต่ก็ไร้ซึ่งปฏิกิริยาตอบกลับ คะซุรู้ดีว่าเป็นเช่นนั้นเสมอ แต่ก็ส่งเสียงเรียกที่หนึ่งทุกครั้ง

คะซุหยิบที่คั่นหนังสือซึ่งวางอยู่ตรงหน้าซาจิขึ้นมา แทรก

ไว้ตรงหน้าที่เธออ่านอยู่เงียบๆ

“อ๊ะ...”

ฉับพลันทันใด ประหนึ่งเธอคืนสติ ซาจิละสายตาออก
จากตัวหนังสือ

“อะไรคะแม่”

ดูเหมือนซาจิละจะเพิ่งรู้สึกตัวว่าคะซุอยู่ข้างเธอ เธอไม่ได้ยิน
เสียงที่คะซุเรียกเมื่อครู่อย่างที่คิดจริงด้วย

“ร้านจะปิดแล้ว ลงไปข้างล่างแล้วเตรียมน้ำร้อนสำหรับ
อาบไว้ให้หน่อยได้ไหมจ๊ะ”

“ได้ค่ะ”

ซาจิตอบพลางกระโดดลงจากเก้าอี้ ถือหนังสือที่อ่านค้างไว้
เดินเตาะแตะลงบันไดซึ่งอยู่ข้างๆ ทางเข้าไปที่ชั้นล่าง ที่พักอาศัย
ของซาจิละและพวกคะซุอยู่ที่ชั้นใต้ดินของร้านกาแฟแห่งนี้

ถึงจะบอกว่าเป็นชั้นใต้ดิน แต่เพราะเป็นอาคารซึ่งสร้าง
อยู่บนเนินเขา ชั้นใต้ดินจึงมีหน้าต่างซึ่งมองลงไปเห็นท่าเรือ
ฮาโกดาเตะได้ ความจริงแล้วอาจจะกล่าวให้ถูกต้องกว่าที่พัก
อาศัยอยู่ที่ชั้นหนึ่ง ส่วนร้านกาแฟนั้นตั้งอยู่ที่ชั้นสองก็ได้

ในตอนที่คะซุยืนอยู่หน้าเครื่องคิดเงินเพื่อตรวจสอบ
ยอดขายของวันนั้นนั่นเอง

กริ่งกริ่ง

เมื่อมองดู เห็นลูกค้าคนหนึ่งสั่งกระดิ่งประตูเข้ามา หญิง
เมื่อตอนกลางวันนั่นเอง

มาจริง ๆ ด้วย

เพราะเลิกรับออร์เดอร์เป็นที่เรียบร้อยแล้ว หากเป็นลูกค้าคนอื่น เธอคงจะปฏิเสธ แต่ก็ยังมีเรื่องของภาพถ่ายนั้นด้วย

คะซุกล่าวต้อนรับเจียบ ๆ

“ยินดีต้อนรับค่ะ”

คะซุไม่ละสายตาจากหญิงสาว

ชื่อของหญิงคนนั้นคือเซโตะ ยาโยอิ

ก่อนหน้านั้นเมื่อตอนกลางวัน คะซุคิดได้ว่าเธอคงจะอายุประมาณยี่สิบปีเท่ากับนานาโกะ แต่ความจริงไม่รู้จะเป็นอย่างไร คะซุคิดเมื่อมองสีหน้ามึนหม่นของยาโยอิว่าเป็นไปได้ว่าเธออาจเพียงแค่อุโรยรา ทั้งที่ความเป็นจริงเธออาจเยาว์วัยกว่านั้นมากก็ได้

ยาโยอิเพียงจ้องมองคะซุหนึ่งเจียบ

“ดูเหมือนว่าเธออยากจะทำกลับไปในอดีตนะคะ”

คนที่พูดเช่นนั้นคือเรจิซึ่งกลับมาจากการนำป้ายลงแล้ว

ยาโยอิเก็บปากเจียบ โฉบสายตาไปมองเรจิซึ่งกลายเป็นผู้ส่งสารแทนเธอ หันกลับมามองคะซุประหนึ่งถลึงตาจ้องอีกครั้ง

ตาของเธอกำลังร้องถาม

เป็นความจริงหรือเปล่า

“ทราบกฎหรือเปล่าคะ”

คะซุตอบ มีนัยคำตอบว่า จริงค่ะแฝงอยู่ด้วย

“กฎเหรอ”

เมื่อเรจิเห็นปฏิกิริยาของยาโยอิก็ส่งสายตาไปที่คะซุ

เป็นพวกที่มาเพราะคิดว่ากลับไปในอดีตได้ แต่ไม่รู้กฎ

สินะครับ

“ผมอธิบายนให้เธอฟังได้หรือเปล่าครับ”

“แน่นอนจ้ะ”

เมื่อเรจี้ได้รับอนุญาตจากคะซุเรียบร็อย เขาเดินวนมายืนอยู่หน้ายาโยอิ

ดูท่าแล้ว แม้แต่ตอนที่ยูคาริยังอยู่ คนที่อธิบายนทุกทั้งหมดยังคงจะเป็นเรจี้เหมือนกัน ท่าทางของเขาดูสบายๆ ไร้ความประหม่าเกร็งหรือความกดดัน

“จะกลับไปในอดีตนะ มันก็กลับไปได้อยู่หรอคะครับ แต่ก็มีกฎยุ่งยากอยู่มากเหมือนกัน”

“กฎเหวอ”

“กฎสำคัญมีอยู่สี่ข้อครับ ผมไม่รู้ว่าคุณอยากกลับไปในอดีตด้วยเหตุผลแบบไหน แต่พอคนส่วนใหญ่ได้ยื่นกฎสี่ข้อนี้ก็พากันตัดใจแล้วกลับไปกันหมด”

เมื่อได้ยินเรื่องไม่คาดฝัน แววดตาของยาโยอิปรากฏความสับสนประหวั่นพรวน

“ทำไมล่ะ”

จากสำเนียงเสียงราวๆ ที่เธอเอ่ยถาม คะซุสัมผัสได้ว่ายาโยอิคงเป็นคนซึ่งมาจากภูมิภาคคันไซ

ถ้ากลับไปในอดีตไม่ได้ ก็ไม่รู้อาจจะถ่อมาถึงฮาโกดาเตะทำไม

เรจี้คงจะสัมผัสได้ถึงอาการหัวนั้นไหววนั้น

“ก่อนอื่นก็ขอแรก”

เขายกนิ้วชี้ขึ้นด้วยท่าทางคุ้นชินแล้วเริ่มอธิบายน

“แม้จะย้อนกลับไปในอดีต แต่ไม่ว่าจะพยายามแค่ไหน
ความเป็นจริงก็จะไม่เปลี่ยนแปลงไปครับ”

“เอ๊ะ”

แค่กฎข้อแรก ยาโยอิก็เบิกตาโตเสียแล้ว

เรจิจิบายต่อโดยไม่สนใจ

“ถ้าหากว่าคุณอยากจะย้อนกลับไปเพื่อแก้ไขชีวิตใหม่
ก็จะเป็นเพียงความพยายามที่สูญเปล่าล่ะครับ”

“หมายความว่ายังไงคะ”

“ฟังให้ดีๆ นะครับ”

ยาโยอิขมวดคิ้วพลางพยักหน้ารับเล็กน้อย

“ตัวอย่างเช่น คุณกำลังโชคไม่ดีสุดๆ ในตอนนี้ อาจจะมี
หนี้สินให้ต้องชำระ ตกลงงาน โดนแฟนทิ้ง หรือถูกต้มจนเปื่อย
เอาเป็นว่าสุดท้ายจะอัปโชค...”

เรจิจิหัวนึบต่อหน้าเธอ

“คุณไม่ชอบความเป็นจริงเหล่านั้น จึงกลับไปในอดีต
เพื่อพยายามแก้ไขชีวิตของตัวเอง แต่ถึงจะทำแบบนั้น หนี้สิน
ของคุณก็จะไม่หายไป คุณก็จะยังคงถูกไล่ออก ความเป็นจริง
ที่ถูกแฟนทิ้ง หรือความเป็นจริงที่ถูกต้มจนเปื่อยก็จะไม่เปลี่ยน-
แปลงไปสักนิดเดียว”

“ทำไมล่ะ”

ยาโยอิปล่อยตัวไปกับอารมณ์อย่างไม่ทันคิด สำเนียง
เสียงเหนือคั่นไซของเธอเข้มข้นขึ้น

เรจิจิเองก็ตระหนักได้แล้วว่ายาโยอิคือหญิงสาวซึ่งเดินทาง
มาจากแถบตะวันตก

“...ถึงจะถามว่าทำไมก็เถอะ เพราะมันเป็นกฎนะครับ”

“อธิบายให้รู้เรื่องหน่อยสิคะ!”

ยาโยอิโฉบตัวเข้าใกล้เรจิ แต่เขายังคงมีท่าทางสบายๆ
ไม่ทุกซักร้อน

คะซุช่วยเสริมมาจากด้านหน้าเครื่องคิดเงิน

“ไม่มีใครรู้ว่าใครเป็นคนคิดกฎพวกนี้ขึ้น หรือว่าคิดขึ้น
เมื่อไรคะ”

หรือจะพูดอีกนัยหนึ่ง ไร้หนทางอธิบายนั่นเอง

“...ไม่มีเลยเธอ”

“ที่นี่เป็นร้านค้าเก่าที่สร้างขึ้นในช่วงยุคเมจิ² และดูเหมือน
ว่าจะย้อนกลับไปในอดีตได้ตั้งแต่ตอนนั้นค่ะ แต่ก็ไม่มีใครรู้ว่า
ทำไมถึงย้อนกลับไปในอดีตได้ หรือว่าทำไมถึงได้มีกฎยุ่งยาก
ขนาดนี้”

เรจิลากเก้าอี้ซึ่งอยู่ใกล้มือที่สุดออกมา หมุนหนึ่งรอบ
นั่งลงโดยเอนตัวพิงผนัง

“เล่ากันว่าในตอนแรก ในร้านที่ไม่มีใครอยู่ มีจดหมาย
ฉบับหนึ่งวางอยู่บนโต๊ะ...”

“จดหมายเธอ”

“ครับ ดูเหมือนว่าจดหมายจะเขียนเอาไว้แบบนี้ครับ”

แม้จะย้อนกลับไปในอดีต แต่ไม่ว่าจะพยายามเพียงใด
ความเป็นจริงก็จะไม่เปลี่ยนแปลง

² ศักราชในประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1868 - 1912

“กฎข้อนี้สุดยอดไปเลยใช่ไหมล่ะครับ ทั้งที่คนที่อยากกลับไปในอดีตมีแต่คนที่อยากกลับไปแก้ไขอะไรสักอย่างแน่ๆ แต่กลับกลายเป็นว่าต่อให้กลับไปก็เปลี่ยนอะไรไม่ได้ พูดยังอีกอย่างก็คือแก้ไขอะไรไม่ได้สักอย่างยังไงล่ะครับ”

นัยน์ตาของเรจิส่องประกายระยิบระยับ เข้าใจได้ทันทีว่าเขากำลังตื่นเต้นกับกฎซึ่งเยี่ยมไปด้วยปริตนาและเข้าใจยากแน่นอนว่าเขาพูดด้วยน้ำเสียงไม่สั่นอกสั่นใจ เพราะไม่ใช่เรื่องของตัวเองเลย ทำให้ยาโยอีไม่ค่อยจะพอใจเท่าไรนัก

เธอถามเสียงทุ้มต่ำด้วยใบหน้าเย็นชา

“...ข้ออื่นล่ะ”

“จะฟังต่อหรือครับ ปกติพอคนอื่นได้ยื่นกฎข้อนี้ข้อเดียวก็กลับออกไปกันหมดแล้ว...”

“ข้ออื่นล่ะ”

ยาโยอีถามซ้ำคำเดิม เข้าใจได้ว่าเธอหงุดหงิดเล็กน้อย

เรจียกไหล่เล็กน้อยก่อนอธิบายต่อ

“กฎข้อที่สองว่าเอาไว้แบบนี้ครับ”

แม้จะย้อนกลับไปในอดีต หากคนที่อยากพบไม่เคยมาเยือนร้านกาแฟแห่งนี้ ก็จะไม่ได้พบ

“เอ๊ะ”

ยาโยอีพูดสีหน้าประหลาดใจอย่างเห็นได้ชัด

แต่กระนั้นเรจิก็ไม่รีบร้อน เขาอธิบายต่อด้วยท่าทีพิริรีดอง

“ก็หมายความว่าตามที่กฎบอกครับ”

“ทำไมล่ะ”

ลำเนียงเหนือซัด ดูเหมือนว่าในตอนที่ยาโยอิดคิดสงสัยอย่างหนักหรือปล่อยตัวไปกับอารมณ์รุนแรง ลำเนียงเสียงของเธอจะเหนือเข้มนั่นขึ้น

“ถ้าจะถามว่าทำไม ฟังกฎข้อสามก่อนครับ...”

จะย้อนกลับไปในอดีตได้ก็เพียงแค่ช่วงเวลาซึ่งนั่งบนที่นั่งตัวหนึ่งในร้านกาแฟแห่งนี้เท่านั้น และแม้จะย้อนกลับไปในอดีตก็ลุดจากที่นั่งไม่ได้

“...ว่าเอาไว้แบบนี้ล่ะครับ”

ยาโยอิดพยายามข่มกลั้นความต้องการที่จะตวาดออกไปว่า “ทำไมถึงมีกฎแบบนี้ด้วยล่ะ!” เพราะเธอเริ่มตระหนักได้แล้วว่ายังไงซะ เธอก็จะไม่ได้รับคำตอบที่น่าพึงพอใจอยู่ดี

ก็มันเป็นกฎนี่

พอทำให้ใจลองรับฟังคำอธิบายดู กฎแต่ละข้อก็ไม่ได้มีเนื้อหาเข้าใจยากอะไรขนาดนั้น

เพราะงั้น

“เพราะกฎกำหนดไว้ว่าแม้จะย้อนอดีตกลับไปได้ แต่ก็ไปอาจลุดจากที่นั่ง เพราะงั้นจึงออกจากร้านกาแฟไปข้างนอกไม่ได้ นั่นหมายความว่า...”

ขณะที่เรจิกำลังอธิบายกฎข้อนี้

“...จะได้เจอแค่คนที่เคยมาร้านกาแฟนี่เท่านั้น”

ยาโยอิดตอบคำถามของเธอเอง

“เซ่นนั้นเลยครับ”

เรจียัมพลางยกนิ้วชี้เหยียดตรงไปทางยาโยอิ

ไม่เห็นจะน่าดีใจเลย

ยาโยอิไม่ได้พุดออกไป แต่เธอเบือนหน้าหนีเพื่อเป็นการ

แสดงออกแทน

“แล้วก็...”

“ยังมีอีกหรือ”

“กฎข้อที่สี่ครับ...”

มีเวลาจำกัด

“มีเวลาจำกัดหรือ...”

ยาโยอิพิมพ์ หลับตาลง ถอนหายใจเฮือกใหญ่

ดูคล้ายกับเธอกำลังกล่าวว่า นี่มันถ่อสังฆารมาทำอะไร
ถึงฮาโกดาเตะกัน

เรจิมองยาโยอิ ลุกขึ้นจากเก้าอี้

“ไซ้ใหม่ล่ะครับ สุดท้ายจะยุ่งยากเลย ไม่ใช่แค่คุณหรือครับ
แต่คนส่วนใหญ่ที่มาที่นี่ พอได้ยินกฎพวกนี้ก็พากันถอดใจ
เรื่องที่จะกลับไปในอดีต แล้วกลับกันไปหมดล่ะครับ”

เขากล่าวอย่างขอโทษขอโพยแล้วค้อมหัวขอภัย

แต่สำหรับยาโยอิแล้ว แม้เรจิจจะค้อมหัวขอโทษ แต่กฎ
พวกนี้เขาก็ไม่ได้เป็นคนตั้ง มันจึงเป็นไม่ได้แม้แต่การปลอมใจ

มีลูกค้ำมากมายที่ได้ฟังกฎเหล่านี้แล้วพากันจิตตกเหมือนยาโยอิ

แต่ลูกค้ำส่วนใหญ่ก็ตัดใจได้อย่างรวดเร็วถึงแม้จะตกใจในกลุ่มลูกค้ำเหล่านั้นมีทั้งลูกค้ำที่ไม่ได้คิดอย่างเป็นจริงเป็นจังว่าอยากกลับไปในอดีตจริงๆ และทั้งคนที่ป่าวประกาศไปทั่วว่ากฎยุ่งยากเหล่านี้เป็นเพียงข้ออ้างเพื่อหลบหนีความจริงที่ร้านย้อนกลับไปในอดีตไม่ได้

พวกลูกค้ำที่บอกว่า “อยากให้ช่วยพากลับไปในอดีตที่” ล้วนต้องการเหตุผลเพื่อตัดใจ และการป่าวประกาศว่า “ถูกหลอก” ก็เป็นเหตุผลให้ยอมตัดใจได้เป็นอย่างดี

เพราะฉะนั้นพวกคะซุจึงคิดว่าต่อให้ใครจะพูดอะไร พวกเธอก็จะไม่เก็บเอามาใส่ใจ หากถามว่าทำไม นั่นเพราะมีคนที่ย้อนกลับไปในอดีตได้จริงๆ อยู่นั่นเอง

คราวนี้ก็เช่นกัน

ถึงแม้จะถูกยาโยอิกล่าวหาว่า “นี่มันสืบทอดมรดกชัดๆ!” เธอก็คงจะตอบกลับไปเพียงว่า “นั่นสินะคะ” เท่านั้น

อย่างไรก็ตาม เจริตระหนักได้ว่าตนลืมเรื่องสำคัญไป คำที่ยาโยอิกล่าวก่อนจะออกจากร้านไปเมื่อกลางวัน...

ถ้าต้องมีชีวิตอยู่คนเดียวแล้วละก็ ตายไปซะยังจะดีกว่า...

เรจิเริ่มทำงานที่ร้านกาแฟแห่งนี้มาได้ห้าปีแล้ว ตลอดห้าปีที่ผ่านมา ถึงแม้เหล่าลูกค้ำที่มาเพราะอยากกลับไปในอดีตนั้นจะจริงจังกแค่ไหน แต่เมื่อได้ฟังกฎเหล่านี้ก็ต่างพากัน

กลับไปเสียหมด

เพราะแบบนี้เขาถึงได้เฟลอททำตัวแยๆไป

ทำไมถึงได้ลืมเรื่องสำคัญขนาดนี้ไปได้ล่ะ...

เรจินคิดเสียใจที่เขาทำตัวไม่เอาใจใส่ ส่วนยาโยอิกก็ย็นิ่ง
ไม่ยอมพูดอะไรอยู่เบื้องหน้า

ตึกตอก ตึกตอก มีเพียงเสียงเข็มนาฬิกาฆ่าเวลาดังมา
ให้ได้ยินเท่านั้น

ที่ด้านนอกหน้าต่างซึ่งทอดเห็นทิวทัศน์ของท่าเรือฮาโก-
ดาเตะค่าคีนมีตดำ

อีกฟากหนึ่งของความดำมืดนั้น สดบแสงกะพริบเป็น
จุดระยิบระยับประหนึ่งภาพฝัน

ตัวจริงของแสงไฟเหล่านั้นคือไฟล่อปลาของเรือตกหมึก
มองดูคล้ายโคมไฟลอยอยู่ในความมืด

“เข้าใจแล้วค่ะ”

ยาโยอิกกล่าว แล้วหันหลังให้เรจิน

เรจินรู้สึกว่าเขาไม่ควรปล่อยให้เธอกลับไปทั้งแบบนี้ แต่เขา
ก็ไม่รู้ว่าควรจะทำอะไรกับเธอดีในตอนนั้น

“หรือว่าคนที่อยู่ในรูปแบบนี้จะเป็นคุณคะ”

คะซุสึเสียงเรียก เธอยืนภาพถ่ายใบหนึ่งให้ยาโยอิกดู

มันคือภาพซึ่งเธอเก็บได้เมื่อตอนกลางวัน ภาพถ่ายของ
หญิงสาวและชายหนุ่มซึ่งดูคล้ายคู่สามีภรรยากำลังอุ้มเด็กอ่อน
ข้างพวกเขาคือโทคิตะ ยูคาริ เจ้าของร้านกาแฟแห่งนี้ ส่วน
คนที่คะซุเรียกว่า “คุณ” คงจะหมายถึงเด็กอ่อนที่หญิงสาว

อุ้มอยู่

“อ๊ะ...”

ยาโยอิหลุดอุทานอย่างไม่ทันคิด

เธอเดินเข้าไปใกล้ รับภาพถ่ายมาด้วยท่าทางประหนึ่ง

กระซุก

“คะ”

ยาโยอิตอบพลางถลึงตามองคะซุ

“หรือว่าคุณพ่อกับคุณแม่จะ...”

“คะ อุบัติเหตุจากการจราจร ตั้งแต่ฉันจำความได้แล้ว...”

“แบบนี้เองหรือคะ”

แบบนี้เอง หญิงคนนี้มาเพื่อเดินทางไปพบพ่อกับแม่
ที่เสียไปอย่างนั้นเองนะเธอ...

เรจิผู้ตลึงหน้าเข้าใจอยู่คนเดียว

หากยาโยอิเดินทางมาเพื่อพบพ่อและแม่ เธอก็ผ่านด่าน
กฎข้อสองที่ว่า “จะไม่อาจพบคนที่ไม่เคยมาเยือนร้านกาแฟ
แห่งนี้ได้” ได้แล้ว เพราะรูปของพ่อและแม่ของเธอถูกถ่ายขึ้น
ภายในร้านกาแฟแห่งนี้ไม่ผิดแน่

อย่างไรก็ตาม หากเธอต้องการช่วยชีวิตทั้งสองจาก
อุบัติเหตุ ก็น่าเสียดาย เพราะมันคือความหวังที่จะไม่มีวัน
เป็นจริง เพราะกฎข้อที่หนึ่งกล่าวเอาไว้ว่า “ไม่ว่าจะพยายาม
เพียงใด ความเป็นจริงก็จะไม่เปลี่ยนแปลง” นั่นเอง

ในอดีตที่ร้านกาแฟฟุนิคูลิ ฟุนิคูลา ในโตเกียวก็เคย
มีหญิงคนหนึ่งชื่อฮิราอิ เดินทางไปพบกับน้องสาวซึ่งเสียไป
ในอุบัติเหตุทางรถยนต์

ฮิราอิเป็นลูกค้าขาประจำที่ร้านกาแฟพูนิจูลี พูนิจูลา เพราะแบบนั้นเธอจึงกลับไปโดยที่รู้ว่ากฎข้อนี้เปลี่ยนแปลงไม่ได้ สิ่งที่ทำลงไปก็มีเพียงสัญญาว่าจะกลับบ้านเกิด และกล่าวคำว่า “ขอบคุณ” กับน้องสาวเท่านั้น

ฮิราอิกลับไปโดยทราบกฎดี แต่ยาโยอิไม่ใช่เช่นนั้น เธอเพิ่งได้ฟังกฎเหล่านั้นเมื่อครู่ และในตอนที่ยังไม่ทราบกฎ เธอคงเคยคิดว่าจะช่วยชีวิตพ่อและแม่ได้

ยาโยอิเก็บภาพถ่ายที่ได้รับคืนมาอย่างทะนุถนอม

“ขอโทษที่รบกวนค่ะ”

เธอกล่าวหัวนๆ ก่อนเดินไปยังทางเข้า

“เอ่อ”

คนที่เรียกเพื่อร้องเธอไว้คือเรจิ

“อะไรคะ”

ยาโยอิหยุดเท้า แต่ไม่ยอมหันหลังกลับมา

เรจียื่นข้อเสนอ

“...ไหนๆ ก็มาแล้ว อย่างน้อยก็ไปพบคุณพ่อคุณแม่ดูหน่อยไหมครับ”

เขาเอ่ยอย่างเกรงอกเกรงใจ คงกำลังระวังไม่ให้ฟังดูเป็นการบังคับ เพราะเขารู้ดีว่าไม่อาจเปลี่ยนแปลงความเป็นจริงได้

“คุณรักพวกท่านมากใช่ไหมล่ะครับ ถ้าไม่มีกฎพวกนี้อยู่ คุณคงจะกลับไปช่วยพวกท่านใช่ไหมครับ ถ้าอย่างนั้น...”

“ไม่ใช่ค่ะ!”

ยาโยอิตวาดกลางคัน

“เอ๊ะ”

ยาโยอิถลิ่งดวงตาฉายแววโกรธเขม็งมองเรจิ แววโกรธ
กอดัน เรจิถอยหลังหนึ่งถึงสองก้าว

“ฉันเกลียดคนพวกนี้ที่สุด!”

ริมฝีปากยาโยอิสีเข้มเต็ม ความโกรธแค้นไม่ได้มุ่งตรงมา
ยังเรจิ

คะซุเองก็หยุดมือที่ทำงานอยู่

“มาตลอดฉันทิ้งไว้แล้วก็มาซิงตายไป...”

ยาโยอิเริ่มเล่าประหนึ่งอาเจียนเอาความโกรธแค้นซึ่งสั่งสม
อยู่ออกมา

“ฉันไม่มีที่ไป ถูกส่งวนไปเวียนมาในหมู่ญาติ ตอนอยู่
สถานรับเลี้ยงเด็กกำพร้าก็ถูกรังแก ที่ฉันต้องมีชีวิตทุกซ์ธรรมดา
อยู่คนเดียวแบบนี้ เพราะคนพวกนี้มาซิงตายไปแล้วทิ้งฉันไว้
คนเดียว ฉันโกรธแค้นพวกเขาโดยตลอด”

ยาโยอิหยิบภาพถ่ายซึ่งเก็บลงกระเป๋าเมื่อครู่ออกมา

“ทั้งที่เป็นแบบนี้แหละ แต่ดูรูปนี่สิคะ...”

เธอยื่นภาพถ่ายให้คะซุและเรจิดู

“ไม่รู้ว่าฉันต้องลำบากขนาดไหน แล้วยังจะมานำหน้าทำตา
มีความสุขอยู่คนเดียวอีก...”

ภาพถ่ายที่เธอยื่นออกมาสั้นเต็ม

“เพราะงั้น...”

ยาโยอิพยายามกดข่มอารมณ์โกรธแค้นอย่างสุดกำลัง

มันคือความโกรธหรือความเศร้ากันนะ...

ตัวยาโยอิเองก็อาจไม่รู้คำตอบแน่ชัด

อารมณ์ซึ่งไม่อาจข่มกลับไว้ได้หมดนั้นเปลี่ยนเป็นถ้อยคำ

และหลุดหล่นออกมาจากปากของเธอ

“ถ้าเจอกัน ฉันคิดว่าอยากจะต่อว่าพวกเขาเสียหน่อย”

“ตั้งใจที่จะกลับไปทำเรื่องแบบนั้นหรือครับ...”

“ใช่ล่ะสิ! แต่ฉันไม่รู้ว่ามีกฎุ่นวายขนาดนี้ ยิ่งฟังก็ยิ่งบ้าบอขึ้นมาเรื่อยๆ ยิ่งบอกให้ฉันเชื่อว่าถ้าทำตามกฎพวกนี้แล้วจะกลับไปในอดีตได้ ก็ยิ่งประหลาดเข้าไปใหญ่ใช่ไหมล่ะ”

เพราะแบบนี้เธอจึงตั้งใจที่จะกลับ แต่คำพูดของเรจิดังจะทำให้เธอประสาทเสีย อารมณ์ที่ซ่มกั๊นเอาไว้ได้ไม่หมด จึงได้หลังไหลออกมาไม่ยอมหยุด

“มาพบคุณพ่อคุณแม่ที่รักกันหรือ อายามาพูดพล่อยๆ ทั้งที่ไม่รู้ว่าฉันต้องลำบากมากขนาดไหนนะ!”

“เปล่าล่ะครับ เอ่อ คือว่า...”

“ความเป็นจริงจะไม่เปลี่ยนแปลงงั้นหรือ ดีเลย แบบนั้นก็ได้ ถ้าไม่มีอะไรเปลี่ยนไป ฉันจะพูดอะไรก็ได้ใช่ไหม เอาสิ ถ้าพ่าย้อนกลับไปได้จริงๆ ก็พาฉันกลับไปสิ ฉันจะกลับไปบอกพวกคนที่ทิ้งให้ฉันต้องอยู่คนเดียวว่า ‘เจ้าพวกบ้า!’”

จริงอยู่ ไม่ว่าจะพูดอะไร ความเป็นจริงก็จะไม่เปลี่ยนไป นี่คือกฎเด็ดขาดที่ไม่อาจเปลี่ยนแปลงของร้านกาแฟแห่งนี้ ต่อให้บอกให้เจ้าตัวรู้ว่าพวกเขาจะเสียชีวิตในอนาคตก็ตาม

และยาโยอิกิใช้ประโยชน์จากกฎข้อนี้อย่างทำหาย

ยาโยอิสาวเท้าออกมาหนึ่งก้าว

“ว่าไงล่ะ เอาสิ พาฉันกลับไปวันนี้ วันที่คนพวกนี้ถ่ายรูป

กันสบายใจเฉิบโดยที่ไม่สนใจว่าอนาคตของฉันจะเป็นอย่างไรซะลิ!”

เธอแผดเสียง ยืนรูปให้คะซุ

เป็นเรื่องซะแล้ว

เรจิดังจะรู้ว่าตนเป็นต้นเหตุ เขาหน้าซีดจาง

แต่กระนั้นคะซุก็ไม่ประหวั่น

“ทราบแล้วค่ะ”

เธอตอบกลับมาเพียงเท่านั้นด้วยสีหน้าเรียบเฉย

“เอ๊ะ”

เรจิดกใจกับคำตอบของคะซุเป็นอย่างมาก

เรจิดไม่ค่อยได้เห็นลูกคำที่ได้ยินกฎยุ่งยากมากมายเหล่านี้
แล้วยังคิดอยากจะทำกลับไปในอดีตบ่อยนัก ยิ่งไปกว่านั้น ยาโยอิ
ยังบอกอีกว่าเธอต้องการกลับไปเพื่อต่อว่าพ่อและแม่ของเธอ
ถึงความจริงจะไม่เปลี่ยนแปลง แต่ก็จินตนาการได้ไม่ยากว่า
สถานการณ์ ณ ที่นั้นจะต้องวุ่นวายเป็นแน่

“เธอจะกลับไปต่อว่านะครับ จะดีเหรอครับ”

เรจิดลเสียง กระซิบที่ข้างหูคะซุเบาๆ ถึงจะบอกว่าเขา
ลดเสียงผ่อนกระซิบ แต่ก็เป็นที่สนทนาภายในร้านเงียบสงบ
ซึ่งมีกันอยู่เพียงแค่สามคน ต่อให้กระซิบเสียงเบาขนาดไหน
ยาโยอิก็ยังได้ยินบทสนทนานั้นอยู่ดี

เธอถลิ่งตาค้อนควักเรจิด

เรจิดก้มหน้า

“อธิบายเรื่องคนนั้นให้เธอฟังหน่อยได้ไหมจ๊ะ”

คะซุบอกเพียงเท่านั้น เธอหมายถึงสุภาพบุรุษชราซึ่งนั่ง
อยู่ตรงเก้าอี้ตัวที่พ่าย้อนกลับไปในอดีตได้ไม่นาน

คะซูไร่ทำที่ลั้งเล็ใด ๆ

เหตุผลซึ่งคนเราจะกลับไปในอดีตนั้นต่างกันออกไป ไม่มีใครมีสิทธิ์ในการตัดสินใจของเหตุเหล่านั้น และคนที่ตัดสินใจจะย้อนกลับไปก็คือเจ้าตัวเอง แม้รู้อยู่เต็มอกว่าไม่อาจเปลี่ยนแปลงโชคชะตาของผู้ตายได้ เช่นนั้นการต่อว่าเองก็เป็นเสรีเช่นกัน ความรู้สึกไม่สบายใจที่มีต่อเรื่องนั้นนั้นเป็นเพียงความรู้สึกส่วนบุคคลของเรจ

ถึงจะยังรู้สึกไม่สบายใจอยู่บ้าง แต่เรจก็เริ่มอธิบายตามที่คะซุบอก

“เอละ ฟังให้ตึนะครับ การที่จะย้อนกลับไปในอดีตได้ จะต้งนั่งที่นั้งตัวหนึ่งในร้านกาแฟนี้ แต่ที่นั้งตัวที่ว่าจะมีคคนที่นั่งอยู่ก่อนแล้ว”

“คนที่นั่งอยู่ก่อนหรือคะ”

“ครับ”

พอได้ยึนว่ามีคนนั่งอยู่ก่อน ยาโยอิกก็กวาดตามองภายในร้าน นอกจากตัวเธอแล้ว คนที่พอจะเรียกได้ว่า “ลูกค้า” ก็มีเพียงสุภาพบุรุษชราในชุดดำซึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะใกล้กับทางเข้าเท่านั้น จะว่าไปแล้ว...

สุภาพบุรุษชราอยู่ที่นั่นตลอดตั้งแต่เมื่อครู่ แต่ที่ไม่รู้สึกตัวเลยว่าเขาอยู่ที่นั่น เป็นเพราะไม่อาจสัมผัสได้ถึงตัวตนของเขานั้นเอง เขาไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่นิดเดียว เพียงอ่านหนังสือเงียบ ๆ เท่านั้น ถึงจะคิดไม่ออกอย่างชัดเจน เพราะตอนนั้นไม่ได้ใส่ใจนัก แต่เมื่อตอนเที่ยงที่มาร้านนี้ เขาอาจจะอยู่ที่นั่นด้วยก็ได้

แต่เมื่อลองมองดูอีกที ก็สังเกตได้ถึงสิ่งประหลาด

ใช้ว่าจะมีเรื่องประหลาดอะไรมากมาย ความจริงแล้ว หากเขาอยู่ในร้านนี้ซึ่งให้บรรยากาศเก่าโบราณ ก็จะไม่มีความประหลาดแต่อย่างใด...แต่หากสุภาพบุรุษชราคนนี้ออกไปเดินในเมืองแล้วละก็ ทุกคนคงจะรู้สึกเหมือนกันไม่ผิดแน่

ความรู้สึกที่ว่านั่นคือ

ชายคนนี้มีชีวิตอยู่ผิดยุคผิดสมัย

อย่างแรกก็เสื้อผ้าที่สวมใส่ เท้าที่เปียโยอิรู้ เสื้อที่สุภาพบุรุษชราสวมใส่เรียกว่า “เทลโค้ต” ไม่ผิดแน่ เทลโค้ตคือชุดพิธีการของผู้ชาย ซึ่งชายเสื้อจะแยกออกเป็นสองแฉกเหมือนหางของนกนางแอ่น จึงทำให้ถูกเรียกว่าเทลโค้ต และนอกจากนั้นสุภาพบุรุษชราสวมหมวกทรงสูงทั้งที่อยู่ในอาคาร แต่ภาพนั้นประหนึ่งฉากภาพยนตร์ซึ่งบอกเล่ายุคสมัยเมจิหรือไทโช³ อย่างไรก็ตาม

พอลองมองให้ดี ตัวตนของสุภาพบุรุษชราดำรงอยู่อย่างเข้มขัน ที่เธอไม่ทันสังเกตเห็น อาจเป็นเพราะเขาดูราวกับเป็นส่วนหนึ่งของร้านก็เป็นได้

เปียโยอิมองสุภาพบุรุษชราหนึ่งครั้ง

“หรือว่าที่นั่นตัวนั้นจะเป็น...”

เธอหันมามองเรจิ

ถ้านั่งที่นั่นนั้น จะย้อนกลับไปในอดีตได้ใช่ไหม สายตา

³ ศักราชในประวัติศาสตร์ญี่ปุ่น ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1912 - 1926

ของเธอกำลังถามเช่นนั้น

“...ครับ”

เรจิตอบ แต่คิดว่าคำตอบของเขาคงไม่จำเป็น หากถามว่าทำไม นั่นเพราะยาโยอิเดินตรงไปยังหน้าต่างซึ่งสุภาพบุรุษชรา นั่งอยู่โดยไม่รอคำตอบของเขาเป็นที่เรียบร้อยแล้วนั่นเอง

แต่

“เอ่อ”

“ถึงจะเรียกไปก็เปล่าประโยชน์ครับ”

พร้อมกันกับที่ยาโยอิส่งเสียงเรียก เรจิตอกเธอมาจากด้านหลัง

“เปล่าประโยชน์เหรอ หมายความว่ายังไง”

ยาโยอิหันกลับมาด้วยสีหน้าสงสัย

เรจิตสุดท้ายใจหนึ่งครั้ง

“คนนั้นนะ เป็นวิญญาณครับ”

เขาตอบ

“เอ๊ะ”

ยาโยอิไม่อาจเข้าใจได้ในทันทีว่าเขากำลังพูดอะไร

“อะไรนะ”

“วิญญาณครับ”

“วิญญาณ...นั่นเหรอ”

“ครับ”

“โกหกใช่ไหม”

“ไม่ได้โกหกครับ”

“ก็เห็นอยู่ชัดๆ ไม่ใช่หรือไง”

ยาโยอิกำลังคิดว่าวิญญาณจะต้องไปร้องแสร้งหรือมองเห็น
ได้เฉพาะคนที่พิเศษกว่าคนอื่นเท่านั้น

“ครับ แต่ก็เป็นวิญญาณครับ”

ถึงจะดูวางอำนาจอยู่เล็กน้อย แต่เรจก็ไมยอมถอย
ใครจะไปเชื่อเรื่องแบบนั้น!

ยาโยอิกลืนคำนั้นลงคอ

ที่นั่นคือร้านกาแฟซึ่งย้อนกลับไปในอดีตได้ และเธอเอง
ก็กำลังจะย้อนกลับไปในอดีตที่ร้านกาแฟแห่งนี้เช่นกัน ถึงจะ
เป็นเรื่องที่ตนปรารถนา แต่จะเชื่อเรื่องที่ย้อนกลับไปในอดีต
โดยไม่เชื่อเรื่องวิญญาณที่มองเห็นได้อย่างชัดเจนก็กระไรอยู่
ยิ่งไปกว่านั้น...

ยังงั้นซะ ต่อให้ถามไปอย่างละเอียด ก็คงไม่ได้คำตอบ
ที่น่าพอใจอยู่ดี...

เธอยังคิดเช่นนี้อีกด้วย ตอนอธิบายกฎเองก็ไม่มีคำตอบ
ที่น่าพอใจเหมือนกัน

เธอตัดสินใจเชื่อเรื่องที่ยกฝ่ายบอกไปก่อน

ยาโยอิสูดหายใจลึกเพื่อสงบสติอารมณ์ ผ่อนลมหายใจ
ออกช้าๆ สีน้าดมึงทิ้งของยาโยอิกเมื่อครู่เปลี่ยนเป็นสีหน้า
คล้ายแพ้ย่อมพ่ายรูปแบบหนึ่ง

“...ฉันจะต้องทำยังไง”

ยาโยอิกถามออกไปตรงๆ

“ต้องรอเท่านั้นครับ”

เรจิตอบ

“หมายความว่ายังไง”

“เขาจะไปเข้าห้องน้ำล่ะครั้งนะครับ...”

“ทั้งที่เป็นวิญญูณนี่นะ”

“ครับ”

ยาโยอิถอนหายใจเบา ๆ

ทำไมวิญญูณจะต้องไปเข้าห้องน้ำด้วย

เธอรู้ว่าคำถามเช่นนั้นเป็นคำถามเปล่าประโยชน์

“ให้ฉันนั่งตอนที่เขาไปเข้าห้องน้ำซะใหม่”

เธอร่างายขึ้นเยาะ

“ถูกต้องแล้วครับ”

“ต้องรอถึงเมื่อไร”

“ไม่ทราบครับ”

“งั้นที่ทำได้ก็แค่รอให้เขาไปเข้าห้องน้ำซะใหม่”

“ครับ”

“เข้าใจแล้ว”

ยาโยอิเดินต๋มไปที่เคาน์เตอร์แล้วนั่งลง

“ดีอะไรไหมคะ”

คะซุซึ่งอยู่ตรงหน้าเอ่ยถาม

ยาโยอิคิดชั่วครู่

“ถ้าอย่างนั้นขอซาซุซุจิงเจอร์ แบบร้อนนะ...”

เธอตอบ

ถึงจะเป็นหน้าร้อน แต่หากย่างเข้าช่วงเวลานี้แล้ว ภายในร้านก็ค่อนข้างเย็นอยู่เล็กน้อย

ช่วงกลางวันของหน้าร้อนในฮาโกดาเตะนั้น บางวันใช้ชีวิต

ได้โดยไม่จำเป็นต้องเปิดเครื่องปรับอากาศเลย

“ทราบแล้วค่ะ”

คะซุตอบ ตั้งท่าจะเดินเข้าไปในครัว เจริเรียกเธอไว้

“อ๊ะ เดี่ยวผมทำเองครับ”

“แต่...”

นาฬิกาบอเวลาสองทุ่มกับอีกหนึ่งนาที เวลาทำงานของ
เจริญจบลงแล้ว

“ไหนๆ ก็ไหนๆ แล้ว...”

เขาอยากรู้ว่าท้ายที่สุดแล้วยาโยอิจะลงเอยอย่างไร เจริ
ส่งสายตาบอกคะซุ ก่อนเดินหายเข้าไปในครัว

ยาโยอิซึ่งนั่งอยู่ที่เคาน์เตอร์ไม่ได้มองไปที่สุภาพบุรุษชรา
แต่สายตาของเธอทอดออกไปนอกหน้าต่าง

หลังจากนั้นครู่ใหญ่

“ต้องมีตัวเลือกที่จะไม่คลอດด้วยไซ้ไหมคะ”

จู่ๆ ยาโยอิซึ่งมองแสงไฟล่อปลาลอยๆ พึมพำขึ้นมาคล้าย
กับพูดคนเดียว

ถึงจะเป็นหัวเรื่องกะทันหันไร้คำเปรยเอ่ยล่วงหน้า แต่คะซุ
ทราบได้ทันทีว่ายาโยอิต้องการพูดอะไร

เมื่อตอนกลางวันของวันนี้ นางาเระพูดคุยเรื่องเค ภารรยา
ของเขาต่อหน้าพวกนานาโกะ เรื่องที่แม่หมอมจะเตือนว่า “หาก
คลอດเด็กคนนี้ อายุขัยก็จะสั้นลงอย่างแน่นอน” แต่ตอนนั้น
เคก็ยังคงตัดสินใจที่จะคลอດมิกิ ลูกสาวของเธอ คะซุจำได้ว่า
ยาโยอิฟังเรื่องของนางาเระด้วยแววตาถมึงทึ่ง

ยาโยอิกำลังนำเรื่องนั้นมาซ้อนทับกับเรื่องของเธองเอง และกำลังถามว่า ไม่เห็นจะต้องเสี่ยงชีวิตเพื่อคลอดเด็กเลยไม่ใช่หรือไม

“...นั่นสินะคะ”

คะซุไม่ได้แย้ง

“ก็แค่สภาพแวดล้อมดีพร้อมใช้ใหม่ละ ถ้าเธอต้องมีชีวิตอยู่ตัวคนเดียวแบบนี้ เธอต้องโกรธแค้นแม่แน่ว่าทำไมถึงต้องคลอดออกมาด้วย...”

เคเสียชีวิตทันทีหลังจากให้กำเนิดมิกิ แต่มิกิก็ยังมีนางาเระ มีคะซุ และยังมีเหล่าลูกคำที่เธอไว้ใจได้อีกด้วยแน่นอนว่ามิกิเองก็คงจะเหงา แต่เธอก็ไม่ได้อยู่ตัวคนเดียว เธอมีใครสักคนคอยช่วยเหลือเกื้อหนุน เธอมีคนทีคอยปกป้องและในความเป็นจริง หากตัดเรื่องทีเธอไม่มีแม่ออกไป เธอก็เติบโตขึ้นมาอย่างร่าเริงแจ่มใส สุขภาพแข็งแรง

แน่นอน ยาโยอิไม่มีทางรู้เรื่องนั้น มิกิกล่าวขอบคุณแม่ที่เดินทางจากอดีตมาพบเธอว่า “ขอบคุณทีให้กำเนิดหนู” มันต่างกับคำว่า “ทำไมถึงต้องคลอดออกมาด้วย” อย่างสิ้นเชิง

อย่างไรก็ตาม หากสภาพแวดล้อมต่างออกไป มิกิจะเป็นอย่างไร หากหลังจากให้กำเนิดเธอออกมา แม่ก็จากไป ไม่มีนางาเระ ไม่มีใครที่พึ่งพิงได้...

เพราะแบบนี้แหละ

“...อาจจะเป็นแบบนี้ก็ได้คะ”

คะซุจึงไม่ได้แย้งเลย